

Toronto Nara

Noc s gejšou

Zrážka s peklem

OZ RANČ NÁDEJ 2014

Toronto Nara
(Michal Albert)
NOC S GEJŠOU
Zrážka s peklom

Copyright © PhDr. Michal Albert (alias Toronto Nara), 2014

Kresby © Mgr. Marcel J. Perecár, 2014

Fotky na obálke:

© Mgr. Monika Hanakovičová (alias Monika Toscani), 2014

Kresby na obálke: © Mgr. Marcel J. Perecár, 2014

Jazykové korektúry: Mgr. Monika Hanakovičová

Vydalo: OZ Ranč Nádej, 2014

Miesto vydania: Svätý Anton

Druh väzby: lepená V2

Všetky práva vyhradené. S výnimkou citácie v recenzii a kvalifikačných prácach, nesmie byť žiadna časť tejto knihy Noc s gejšou reprodukováná žiadnou formou, ani elektronickým či mechanickým spôsobom, vrátane systémov na ukladanie a vyhľadávanie informácií (v slovenskom a iných jazykoch), bez výslovného a písomného súhlasu vlastníkov copyrightu.

ISBN 978-80-971581-1-8

POĎAKOVANIE A VENOVANIE

Túto knihu poviedok venujem mojej zázračnej dievčine – spisovateľke Monike Toscani, mojej láske, ktorú milujem.

Ďakujem Monike za to, že počas písania týchto poviedok pri mne stála a bola mi oporou. Monike ďakujem aj za sponzorský príspevok pri napísaní mojej prvej knihy (v marci 2014), pomohla aj s vydaním týchto poviedok.

Venujem ju aj jej obetavým rodičom a najlepšiemu kamarátovi Ondrejovi Binderovi, ktorý mi pomohol vtedy, keď som to najviac potreboval.

Na vydanie diela finančne prispeli poslanec Žilinského samosprávneho kraja Imrich Žigo, JUDr. Michal Sygút, poslanec Obecného zastupiteľstva vo Svätom Antone Ondrej Binder z OZ Ranč Nádej a Richard Hoschek. Všetkým sponzorom: Pán Boh zaplať.

Ďakujem aj všetkým tým, ktorí ma povzbudili k písaniu tejto a ďalších kníh. Verím, že tá nasledujúca by mohla vyjsť okolo Vianoc 2014 alebo v prvej štvrtine roka 2015. Všetko dôležité aj o nej sa dozviete na webovej stránke torontonara.webnode.sk

**PhDr. Michal Albert,
alias TORONTO NARA**

Všetky postavy v knihe, okrem Moniky, sú produktom autorovej fantázie a nestotožňujú sa so žiadnou reálnou bytosťou.

OBSAH POVIEDOK A ILUSTRÁCIÍ

PREDHOVOR	5
Ilustrácia ku 1. poviedke	7
NOC S GEJŠOU	8
Ilustrácia ku 2. poviedke	17
ZRÁŽKA S PEKLOM	18
Ilustrácia ku 3. poviedke	33
MOTÝE HUGO MOTYKA V JAPONSKEJ ZÁHRADE	34
Ilustrácia ku 4. poviedke	41
VEĽKÁ KVETINOVÁ LÚPEŽ	42
Ilustrácia ku 5. poviedke	49
AKO MALINA A POMARANČ CHALÚPKU OD PLIAGY ZACHRÁNILI	50
Ilustrácia ku 6. poviedke	57
LETIACI JEŽKO A UKRUTNÁ KORYTNAČKA	58
Ilustrácia ku 7. poviedke	73
DOBRY VLK JONATÁN A SPOLOK NA OCHRANU ZVIERAT	74
Ilustrácia ku 8. poviedke	85
NÁDEJ V JUŽNEJ AMERIKE	86
DOSLOV	90
O AUTOROVI	91
O ĎALŠEJ KNIHE	92
PRÍLOHY	93
VYSVETLIVKY A PREKLADY	95

PREDHOVOR

Možno ste niekedy zažili takú situáciu, keď sekunda či stotina sekundy rozhodli o tom, že veci sa udiali odlišne od predpokladov. Stalo sa to aj Monike. Stačilo, že by na križovatke počkala pár sekúnd dlhšie a jej život by sa vyvíjal úplne inak. Hlavnou časťou tejto knižky poviedok je práve príbeh o Monike, ktorej zmenilo život pár sekúnd. Vlastne jej stačilo nejst' v to popoludnie na rozvoz novín bicyklom. Tolko keby. Ale v živote sa na slovo keby, žiaľ, nehrá. V živote to nie je ako v hre, že je možné reštartovať ju. Život ide naživo a nie je možné urobiť krok späť.

Najnovšou a najhlavnejšou časťou knižky je skutočný príbeh o Monike, ktorá si vo svojom živote prešla peklom. Nevzdala sa napriek tomu, že sa dostala do nezávideniahodnej situácie, napriek tomu, že veľa nechýbalo, aby umrela, napriek tomu, že prognózy boli pesimistické. Monika je stelesnením Božej dobroty, Božej schopnosti robiť zázraky. Monika je ukážkou vytrvalosti a odhodlania do boja proti nemožnému. Napohľad nemožnému. No Monika sa pustila do vojny proti nepriazni situácie. A víťazí. Jej víťazstvom je každodenné odhodlanie do všetkých krokov aj dnes. Mohla by rezignovať. Ale nerezignuje.

Ďalšie strany tejto knižky obsahujú rozprávkové poviedky. Niektoré vznikli počas mojich stredoškolských čias či počas magisterského vysokoškolského štúdia, niektoré počas doktorátu. Iné z nich sú novšieho dáta. Najzaujímavejšou časťou je už vymyslený príbeh Noc s gejšou. Vo všetkých prípadoch ide o príbehy na povzbudenie. Knižka je určená pre staršiu mládež a dospelých, no niektoré poviedky aj pre deti. Totiž tieto poviedky mnohokrát majú charakter rozprávky, ale ide o autorský zámer, veď všetci sme minimálne počuli o Exuperyho Malom princovi a o odkaze tohto diela.

Tak do toho, milí čitatelia, táto knižka rozprávkových poviedok je aj pre dospelých, ako aj pre tínedžerov. Veď nikomu nezaškodí občas sa vrátiť do sveta rozprávok. Jeden z príbehov sa aj reálne stal. Skončil sa šťastne.

A pokračuje. **Monika žije. Bohu vďaka, nech je za to zvelebené meno Pánovo.**

Verím, že už onedlho sa stretneme pri novej knihe, ktorú píšem so spisovateľkou Monikou Toscani. Informácie o nej nájdete na webovej stránke torontonara.webnode.sk

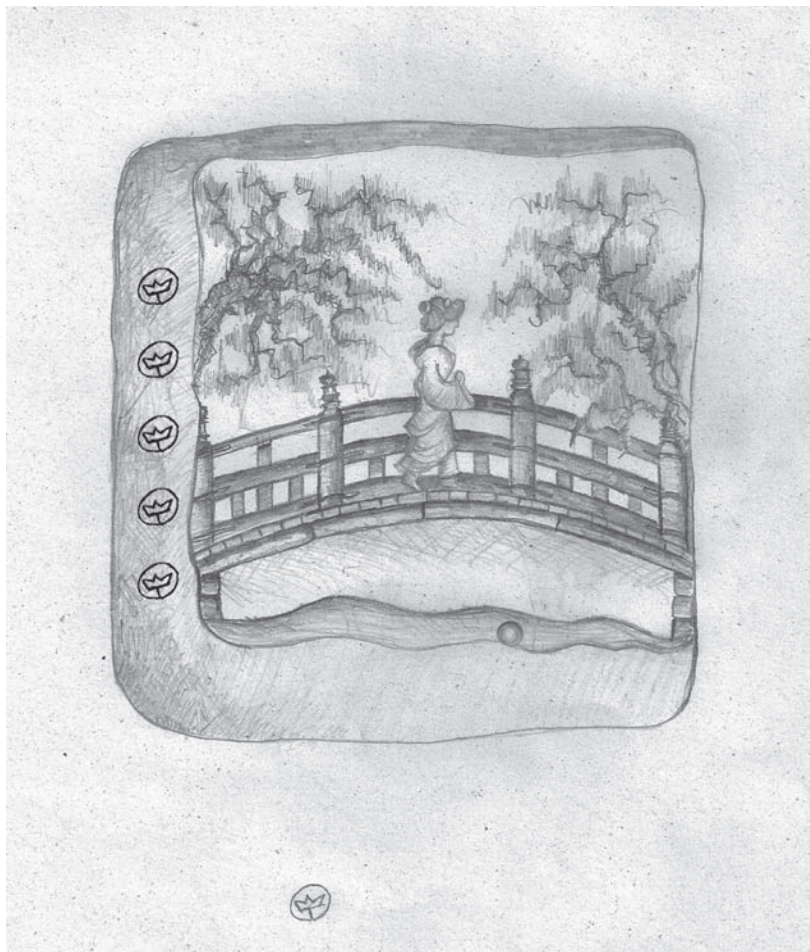
Ale teraz prajem krásne čítanie tejto knihy poviedok Noc s gejšou, v ktorej ste práve začali listovať. A keď ju dočítate, požičajte ju známemu / známej. Kúpou tejto knihy ste podporili slovenskú kreatívnu tvorbu. Pomôžete jej aj prečítaním a môžete ju ešte navyše podporiť aj následným požičaním niekomu ďalšiemu. Ďakujem za Vašu podporu.

S úctou a pozdravom

**Toronto Nara,
vlastným menom PhDr. Michal Albert**

Kontakt a informácie o ďalšej knihe nájdete
na internetovej stránke
torontonara.webnode.sk

NOC S GEJŠOU

~1~
NOC S GEJŠOU

Sme v Kjóte, v duchovnej metropole provincie Kansai, ktorá sa hrdí aj mestami ako Nara, Osaka či nindžovským mestom Iga-Ueno. V legendárnej štvrti Gion je už ráno. Nad historickou časťou slávneho mesta sa od zeme odtrháva ranná hmla.

Shiori Nakano sa prebúdz a spomína na sen. V izbe čosi zašramotilo. Bola to sučka menom Tia, ktorá prišla privítať svoju pani do nového dňa. Labky mala špinavé – určite čosi vonku hrabala v predošlý deň na prechádzke s mladou Japonkou.

Shiori pohladí psa, zabalená obliečkou sa presúva ku kanvici a leje do nej vodu. Tia sa pozerá, akoby dúfajúc, že príde rad aj na ňu. Shiori cestou o čosi zakopne. Je to obraz. Odhodí paplón na posteľ, aby sa mohla zohnúť za ním. Nerozobil sa. Preleštila obraz a zasnene sa naň díva. V jej rodnom meste Kjóte na obraze zobrazenom, s množstvom gionských domov gejší, musí čoskoro vykonať náročnú misiú. Sledujúc vyobrazené obydlia, pozorne ako meditujúci budhistický mních, začuje zvuk. Je to voda, ktorá začína vrieť.

Sučka si ľahla na zem, očami stále pozerá na Shiori. Ona si zalieva čaj a škrabe si pritom nohu.

„Musím tam ísť,“ pomyslela si, „musím urobiť to, čo treba. Je to len na mne.“ Pobrala sa preto na gejšami preslávenú uličku Pontočó. Tajuplnú, tenučkú, nádhernú, legendárnu a romantickú uličku. Tiu so sebou nevzala, pretože vedela, že by vyplašil mačiatko, ktoré mala pohľadať svojej priateľke – gejši Yuki Fukashi. Aj Shiori Nakano chcela byť gejšou, no vedela, že to nebude také jednoduché. Ale Yuki jej v tom mala pomôcť a presvedčiť hlavnú predstavenú gejší zo svojej okije, teda školy gejší. Shiori totiž vynikala špeciálnou schopnosťou – vedela vypátrať stratené mačky. Práve isté mačiatko, ktoré pred pár dňami ušlo, malo mať akýsi tajný poklad gejší. Shiori si myslela, že mačiatko zrejme čosi zjedlo, možno nejaký prsteň. Mohla si len myslieť, pretože nič viac jej nepovedala dokonca ani

Yuki. Shiori teda išla na „lov“, ktorý musel byť úspešný, aby sa tak aj ona mohla stať gejšou.

Prišla do okije – teda do domu, kde bývajú a učia sa gejše. Dôkladne si prezrela miesto v tejto krásnej uličke. Útule domčeky, ktoré boli postavené typicky na úzkom pôdoryse, pretože niekedy sa dane za nehnuteľnosti merali práve podľa pôdorysov. A nechýbali tradičné bambusové dvere s miestnosťami, ktoré poznáme z typických japonských izieb - ryokanov. Odsunula bambusové dvere, hlboko sa poklonila, hoci ešte nikoho nevidela. O chvíľu prišla Yuki. Odprevala ju za najstaršou gejšou. Ešte hlbšie sa jej poklonila a poprosila ju o trpezlivosť s ňou. Zároveň pokorne požiadala o prijatie do okije.

„*Zatiaľ splň úlohu, na ktorú ťa pozývam,*“ povedala jej staršia gejša odmerane.

„*Urobím všetko, čo bude v mojich silách,*“ odpovedala jej Shiori.

„*Arigató gozaimas / ďakujem pekne,*“ dodala predstavená gejši, uklonila sa a naznačila Shiori, aby opustila jej izbu a vydala sa na hľadanie.

„*Arigató gozaimas,*“ rovnako poďakovala Shiori a poklonila sa ešte hlbšie.

Yuki sa rovnako uklonila Shiori a popriala jej veľa šťastia. Shiori sa pustila do pátrania po mačiatku. Urobila všetko pre to, aby malé stvorenie našla. Rozmiestnila po okolí, kde sa posledne vyskytlo, kúsok rýb a hračky, ktoré by mačiatko menom Yu mohli prilákať. Čakala na uličke Pontočó do neskorého večera, ale neúspešne. Ešte videla, ako sa lúčia dve gejše. Následne si povedala, že sa s mačiatkom zatiaľ rozlúči a keď opäť vyjde slnko v jej milovanej krajine vychádzajúceho slnka, príde opäť do čarovnej uličky Pontočó.

Shiori nasledujúce ráno neváhala. Vynechala aj tradičný čajový obrad. V samoobsluže si kúpila latté s príchutou ceremonálneho čaju Matcha. Vedela, že jej misia sa musí čo najskôr úspešne ukončiť. Bola si vedomá aj skutočnosti, že mačiatko potrebuje potravu. Ak nájde miesta s lososmi prázdne, môže to naznačiť, že ich zjedla práve Yu. Ale v krajine s obľubou mačiek to mohla byť ktorákoľvek

iná mačka. Shiori bola v beznádeji. A stále jej nešlo do hlavy, aký poklad sa to skrýva v tom mačiatku. No malá nádej sa svitla, keď ráno našla všetky lososy zjedené. Svedčilo to o tom, že mačiatko je možno už nasýtené a onedlho sa určite vráti po ďalšiu dávku.

Celý deň pozorovala okolie. Hocijaký agent ktorejkoľvek tajnej služby by ho označil za bežný rutinný deň - bežnú spravodajskú činnosť. No bol niečím zvláštny, ale nevedela si vysvetliť čím. Nazdávala sa, že dnes by to už mohlo prísť a mohla by splniť svoju úlohu - teda nájsť stratený poklad gejši.

Blížila sa noc. V krajine vychádzajúceho slnka, akoby sa príroda priečila - slnko zapadalo. Hoci sa to dialo každý večer, dnes bol ten protiklad citeľnejší. Tento večer bol západ slnka pre Shiori akýsi zvláštny. Nechápala prečo. Cítila, akoby si daná situácia zaslúžila, aby slnko nezapadlo. No slnko aj tak zapadalo.

Nebol to obyčajný západ slnka. Bolo v ňom niečo iné. Zvláštne. Neopísateľné. Už pocity, že niečo neobyčajné nastane, boli úžasné. Už len tie predtuchy. A čo potom ešte tá čarovná noc, ktorá sa blížila? Chystal sa hotový orchester neznáma. A hoci neznáme nemusí byť vždy orchestrálne, Shiori cítila, že bude. Aj západ slnka v tento deň bol neuveriteľne úžasný. Ešte krajší ako inokedy. Taký krásny ako to len pani príroda vie vyčariť. Veď v krajine zvanej Nippon, alebo Nihon, teda v krajine vychádzajúceho slnka, je príroda niečím veľmi posvätným. Tu by nikto do prírody nevyhodil ani len obal z malej čokoládky. Nedeje sa to ani v takom obrovskom meste ako Osaka. Shiori dnes nebola ďaleko od Osaky, možno aj preto v sebe cítila pocit, ako keď sa v nej snúbi majestátnosť Nary, posvätnosť Kjóta a pulz omamnej osackej pulzujúcej štvrte Dótombori. Táto noc, kde sa tieto tri životné sily snúbili do jednej, znamenala pochod duchovnej energie do všetkého živého. Ten večer bol ako splnutie jingu a jangu. Všetko bolo dokonalé. Ešte aj vtáčiky spievali dokonalejšie než inokedy.

Na miesto, kde sedela Shiori a pozorne čakala na mačiatko, prišiel niekto ďaleko väčší od mačiatka. Bol to človek, bol to muž. Shiori, ako nádejná gejša, sa prirodzene k mužom vo večerných hodinách, mimo vyznačených zón či umeleckého času, správala odmeranejšie.

Tajomný neznámy si sadol na neďaleký kameň, ktorý vytrčal zo zeme ako keby bol súčasťou zenovej záhrady. Muž sa tváril, že sa hrá s konárom, ktorým robí zenové kruhy do zeme. Jedným okom však pozeral na Shiori. Stále to vyzeralo tak, akoby jej už chcel čosi povedať, no vždy v poslednej chvíli zaváhal. Ako keď nsmelý mladík, po dlhom čase príprav na ten rozhodujúci okamih, sa snaží pozvať svoju milú na rande. Shiori bola obyčajným japonským dievčaťom. Nič špeciálne a extra. Ale tento tajomný mladík v nej videl čosi viac. Vyžarovalo z nej čosi magické, vesmírne, energiu odovzdávajúce. Pozoroval ju už druhý večer, no ona si to dovtedy nevšimla. Ten tajomný muž akoby vedel, čo Shiori hľadá. Stoický pokoj, akým sa tento muž hral so zemou, naháňal Shiori strach. Ale taký zvláštny strach. Strach, ktorý akoby ju objímal a ona to túžila opätovať. Shiori sa už nedalo sústrediť na svoju misiu. Začala dumať nad tým, čo tam tento mládenec robí. Odkedy ju sleduje? Sleduje ju vôbec, alebo len na kohosi čaká?

Shiori sa postavila a začala sa nervózne prechádzať. Akoby sama chcela mladíka osloviť a využiť svoju situáciu. Veď by ho zároveň spoznala. Vyriešila by tak jednu z otázok. A zároveň by sa možno dozvedela aj o mačiatku.

Osud býva niekedy taký, že situáciu sám vyrieši. Nasledoval silný pád na zem. Shiori sa pri prechádzaní z jednej strany ulice na druhú potkla o vyčnievajúci dlažobný kameň. Nastala ideálna príležitosť, aby sa spoznali, stretli, dotkli, porozprávali. Z tejto situácie sa dalo vyťažiť veľmi veľa. A to sa aj stalo. Mladík jej išiel pomôcť. Vymenili si zdvorilostné frázy, Shiori mu poďakovala. Opýtal sa, čo tu hľadá a ako jej môže pomôcť. Shiori si sadla vedľa neho a prerozprávala celý príbeh. Oči obidvoch mladých ľudí žiarili šťastím, že sú jeden pri druhom a že sú takí šťastní. Jemu napadlo, že jedno z miest, kde by mačiatko Yu s veľkou pravdepodobnosťou mohlo byť, je kjotská Cesta filozofov. Prekrásne miesto predovšetkým počas kvitnutia sakúr. A toto obdobie práve bolo. Čas, pre ktorý mnoho turistov Japonsko vyhľadáva a zbožňuje. Prekrásna scenéria japonskej záhrady s kvitnúcimi kvetmi sakury jednoducho láka. Energiu dávajúce obdobie robí z Japonska destináciu, v ktorej je ťažké nájsť

ubytovanie. Prebiehajú totiž aj slávnosti spojené so sakurami. Ale bol už neskorý večer a na Ceste filozofov nebolo živej duše. Potôčikom pretekala voda, nad ňou si bohémsky stáli a osvetľovali aj tú najtemnejšiu noc nebeské kvitnúce sakury. Celá tá situácia bola úplne rozkošná – až neopísateľná. Všade navôkol bolo množstvo mačiek: niektoré sa prechádzali, iné sedeli, niektoré sa držali pri sebe, iné sa práve separovali. Takmer každá z nich sa umývala pred spánkom. No nebolo tam ani stopy po mačiatku Yu. V tejto čarovnej atmosfére sa prechádzali od jedného konca Cesty filozofov až po druhý a naspäť. Romantická cestička bola navyše doplnená hľadaním neznámeho mačiatka s niekým neznámym. Ako sa rozprávali, občas si zahanbene pozreli do očí. Vyžarovala z ich iskra. Akoby obaja túžili po tom, aby sa táto chvíľa nikdy z ich spomienok nevymazala. Obaja túžili po tom, aby sa zastavil čas. Aby nemuseli ísť za svojimi povinnosťami, ale do konca života sa tam prechádzali z jedného konca Cesty filozofov po druhý. Napätie medzi nimi bolo cítiť na kilometre a dalo sa priam krájať. Také magické napätie, ako keď vás strhne niečo nádherne silné. Niečo, čomu sa neviete, ale ani nechcete vzoprieť. Pri tom krásnom rozhovore si obaja spontánne sadli na lavičku. Okolo nich sa prechádzala desiatka mačiek. Shiori akoby začala strácať nádej, že sa malú Yu podarí nájsť. Chvíľu sa rozprávali a čoraz častejšie sa pozerali do očí. Dlhو a dlho. Shiori teda na jednej strane nádej strácala, no na druhej objavovala niečo tajomné, nádherné, magické, krásne. A neboli to kvety sakúr ani zvuk tečúceho potôčika v romantickej Ceste filozofov. Bol to on. A pre neho to bola ona. Zrazu sa ozvalo mňaukanie mačky. No bola to len stará mačka. Takže malé mačiatko Yu sa stále nenašlo. Shiorina hlava skončila po tejto informácii na pleci neznámeho mladíka. Ten ju po chvíľke neistoty a čakania začal hľadiť po vlasoch. Krátko po tom hľadila ona jeho po ruke. Boli ako také dve malé hrajuce sa mačiatka.

Nedaleko lavičky si sadla biela mačka. Obzerá si ich a je z nich akoby šťastná. Proste to na nej vidia. Učia sa od nej. Ako byť šťastnými tak, ako táto mačka. Ale ani sa to učiť nemusia, lebo šťastní sú. Cítia tlkot svojich srdc. Jedno prenáša energiu do toho druhého

a naopak. Dotýkajú sa rúk. Prúdi z nich energia. Z jednej ruky do druhej. A v strede sa tie energie spájajú a vytvárajú neopakovateľné kozmické zovretie. Zovretie jedného s druhým. Vytvárajú okamih, keď sa zastavuje čas. Je to čas, ktorý je posvätný a tento čas bol prapríčinou vzniku vesmíru. Akoby toto bola predohra toho veľkého tresku. Ich srdcia bijú rýchlejšie. Úsmevy sú matematicky nepresné, ale sú logickým vyústením motýlieho letu v ich srdciach. Pozerajú sa jeden druhému do očí. Nevedia prestať. Hladkajú sa. Robia to tak, ako keď mláďatká dostávajú svoju stravu. S láskou. S pokorou. S neúnavnou odvahou robiť sa šťastnými. S pokorou srdc. S uvedomovaním si zodpovednosti jeden za druhého. Dochádzajú do bodu, keď si uvedomujú, že nie sú dvomi bytosťami, ale jednou. Jedno srdce, jedna duša, rovnaká krv, ktorá prúdi v tomto pomyselnom kozmickom telese. Siete meridiánov v tele sa prepojili. Tak ako to je podľa východných filozofií, že telo je pretkané sieťou meridiánov, ktoré posielajú do orgánov potrebné živiny, tak jeden pre druhého sa stali tým najdôležitejším meridiánom. Sú ako jing a jang. Ženský a mužský princíp dokonale spojený v jedno. V jedno úžasné blaho. Hladká jej ruku a jemne prechádza od hora dole. Cítia zastavenie času. Cítia zrod vesmíru, posvätnosť okamihu. Ona hladí jeho. Obaja cítia pučať kvety celého sveta. Život dostal inú dimenziu. Stal sa skutočným životom. Ich pery sú od seba asi tak na centimeter. Jemne dýchajú jeden druhému na pery. Nedotýkajú sa. Je to úžasné spoznávanie. A to napätie to ešte celé zviacnásobuje, čo už takmer ani nie je možné. Hladia sa po tvárach. Je to úžasné, motýle v srdci majú revolúciu. V ich spoločnom srdci si vytvorili úžasnú jar. Prišla sama od seba. Nenútene, krásne, šťastne. Pomyselné sakury kvitli. Tak, ako aj tie skutočné nad nimi. Cítia tú vôňu pučiacich kvietkov, zelenej trávy, vnútorne vidia lietať včely, ako si sadajú z jedného kvietka na druhý. A celé to dotvárajú motýle. Motýle tak úžasné, tak nádherne štekliace. Ich pery sú už len na milimeter od seba. Cítia ich vôňu, stále sa nedotýkajú. Hoci je to ťažké, ale zároveň tak nádherné. Nestačí im to, čo môžu zažiť s inými. Vedia, že toto je niečo len a len ich a preto to musí byť dokonalé. Je to geniálne. Jedinečné. Dokonalé. Cítia každú bunku pery toho druhého. Akoby

každá bunka bola v tom druhom. Už sa tomu nedalo ubrániť, pery sa automaticky spojili. Na pár sekúnd. Zastal čas. Bolo to zrodienie vesmíru. Bolo to blaho stelesnené v tom úžasnom bozku. Bolo to ako keď hladný človek zacíti vôňu čerstvo upečeného výborného chleba. Tá vôňa povznáša. Cítili vôňu jazmínu, levandule, chleba, všetky krásne vône sveta sa spojili v jednu - to bol ich bozk. Hladkali sa ďalej. Užívali si to čakanie. Užívali si, že je to iné. Je to iné ako im môžu dať iní. Je to dokonalé, kozmické. Opäť sa ich pery na krátko stretávajú. A opäť cítia všetky vône sveta spojené v jednu. Cítia sa ako v tranze. Celý proces sa opakuje znovu a znovu. Zintenzívňujú hladkanie a zároveň ho spomaľujú a potom zrýchľujú. Robia všetko inak. Vytvárajú tým niečo neopakovateľné. Opäť sa bozkajú. Zároveň si navzájom prechádzajú lícom po líci. Voňajú si vlasy. Voňajú každý jeden detail hlavy. V tom voňaní je celá veda. Robia to precízne a dokonale. Celí sú dokonalí. Spojili sa v jedno telo a jednu dušu, aby to už nikdy nebolo inak, lebo by to bolo popretie všetkých zákonov sveta. Bozkajú sa po rukách. Všetko je to ako pri spomalenom filme. Zároveň si uvedomujú pokoru a súcno tohto okamihu, ďakujú jeden druhému a nebesiam za každý jeden ich spoločný nádych a výdych. Ďakujú, že ten druhý žije a je tu. Že žije. Že existuje. Že sú spolu a plávajú v tomto oceáne obrovskej lásky. Jing a jang sú spojené, tajomná prána (pojem označujúci energiu a dych) je dosiahnutá. Prešla hodina. A akoby prešla len minúta. Čas prestal existovať. Dýchajú jeden druhého. Cítia vône sveta. Vesmír zastal. Cítia, ako je okolo nich tajomná energia prúdiaca meridiánmi. Očisťujú sa. Prosia nebesia o odpustenie, prosia sami seba o odpustenie, aby všetko bolo dokonalé. Pokora dáva tejto posvätnej udalosti neopakovateľný nádych. Dotýkajú sa jeden druhého, opäť spôsobom ako predtým - centimeter a milimeter a jemnými dotykmi očisťujú jeden druhého. Očisťujú od nánosov sebeckva. Nachádzajú sa v chráme jeden druhého, v chráme ich lásky a musia sa vyzuť. Vzdať úctu tomu posvätnému, čo vzniklo medzi nimi, vzdať pokoru a ďakovať. Duchovná energia, prána, medzi nimi plynie ako voda v kjótskej rieke Kamo, je neuveriteľne prítomná a neuveriteľne silná. Jing a jang sa dokonale uzavierajú. Motýle tancujú. Plačú. Tak jemne.

Od šťastia, rozkoše, krásna, súcna, od spoznania arché. Už nie sú dve bytosti, stali sa jednou. Cítia neuveriteľnú kozmickú blízkosť, cítia, že sa zastavil čas. Hladia sa dookola, dotýka sa ich príroda zoskupená okolo nich. Napätie a vzrušenie sa stupňujú. Nezáleží im v tejto chvíli na ničom len na šťastí toho druhého. Dýchajú ten prerod jari, voňajú najkrajšie vône sveta, motýle majú neskutočnú seánsu, cítia zastavenie času, počujú hrať najkrajšiu hudbu sveta, všetky sonáty zložené do jedného. Cítia let, dýchanie, všetky zázraky prírody. Cítia, teda sú. Sú šťastní. Úžasne šťastní. Ani nevedia, kde sú. Zabudli, že sa medzitým rozhodli hľadať mačku na mieste mačacích stretávok, teda na slávnej kjótskej Ceste filozofov. Vnútorne sú však niekde, kde sa živá duša málokedy dostane – sú v raji. Otvára sa opona, všetky zázraky sa dejú v jednom, chlieb sa mení na telo, víno na krv, prežívajú zázračné chvíle. Naplnila ich eufória seba samých, dýchajú jeden druhého. Nechcú v tejto chvíli nič iné, len aby ten druhý bol šťastný. Neskutočne šťastný. Nebeské chóry spievajú, cítia otváranie sa nebies, cítia prerod na nového človeka, novú bytosť, cítia, že láska je to, na čo boli celý život stvorení.

Shiori pochopila, že objavila skutočný poklad. Že toto bol poklad, ktorý hľadala. Až teraz sa vnútorne stala gejšou. Lebo byť gejšou znamená slúžiť kráse. Až teraz skutočnú krásu spoznala, a tak až teraz nasleduje jej skutočný život gejše. Ale iný než druhých gejší, ktoré sú dobrými bútlavými dušami, umelkyňami hrajúcimi na typických japonských hudobných nástrojoch. Ona nebude gejšou, ktorá bude klientom dolievať saké. Ona bude gejšou krásna srdc. Ona bude spravovať srdcia a srdciam dolievať duchovné saké. Rozhodla sa: nestane sa gejšou na papieri, ale gejšou vo vnútri, ktorá bude robiť šťastnou jedinou osobu. Ale tak inak šťastnou. Oveľa viac, než to dokáže bežná gejša. Dá mu viac než len hru na nástrojoch a tanec s vejármí. Shiori sa stala gejšou vnútra a tak sa stala gejšou novej kategórie. Gejšou, aké nepoznali ani Američania po druhej svetovej vojne. Lebo tie gejše neboli gejšami, len sa za ne vydávali. Čo spôsobilo mylný, aj u nás často zle zaužívaný a zle chápaný pojem *gejša*.

A čo bolo s mačiatkom Yu? Kto čakal, že sa objaví v tej najkrajšej chvíli na Ceste filozofov, je možno sklamaný. Ale mačiatko Yu žilo

– ktosi ho videl neďaleko miesta, kde ho predtým Shiori hľadala. Hralo sa neďaleko jedného z obchodov, kde predávali aj papierové suveníry. Hrať sa s origami, bola veľká záľuba tohto mačiatka.

Niekoľko si možno povie, že celý príbeh nebol ničím nezvyčajným. Že sa to deje dennodenne. Že to bola nejaká pudovosť. Ale nebola. Bolo to niečo reálne, čo prežili. Aj veľké veci sa dejú. **Naše životy nemusia padať do stereotypu zúfaleho šedého bežného dňa. Ale my sami musíme chcieť. Odlepiť nálepky a ísť žiť.**

ZRÁŽKA S PEKLOM

ZRÁŽKA S PEKLOM

Tento príbeh je o jednej roztomilej Monike. Tá sa roky po škaredom zážitku rozpráva s chobotnicou – s fiktívnou kamarátkou, ktorú si vedľa seba predstavuje. Chobotnica predstavuje pomyselnú nádej, ktorá nás musí sprevádzať každý deň.

Kde bolo, tam bolo. Kde sa voda sypala a piesok lial... Alebo dobre, kašlime na bežné úvody. Jedného slnečného dňa, keď Monika namiesto opalovania sa v záhrade riešila agendu domácich prác, sa udialo niečo záhradné. Pardon, záhadné. Keď vyberala bielizeň z práčky, veľmi sa vystrašila. Vykúkalo tam na ňu niečo ružové s veľkými očami a ešte väčšou hubou. A malo to veľmi veľa rúk či nôh.

„*Ja som chobotnička a budem tvojou kamarátkou,*“ predstavilo sa osemnohé stvorenie Monike. Hovoriaca chobotnica je v tomto príbehu jedinou fiktívnou bytosťou. Chce dať tomuto príbehu niečo veselé.

„*A o čom sa budeme rozprávať? Alebo čo budeme robiť?*“ pýtala sa zvedavá a ešte stále vystrašená Monika, ktorá vôbec netušila, kam toho morského tvora schová. No uvedomila si, že je to iba virtuálna chobotnica.

„*Prečo krívaš, slečna?*“ opýtala sa chobotnica a určila tému, o ktorej sa budú rozprávať.

„*Takže ja som Monika. A tento príbeh je dlhý, ťažký, bolestivý. Vyrozprávam ti ho.*“

Prečo toto krásne dievča nesie takýto kríž? Čo sa jej vlastne stalo, pýtala sa chobotnica v duchu a bola netrpezlivá, kedy jej odpovie. Dokonca jej začala pomáhať vešať bielizeň na šnúru. Ale viac bola na šnúre sama zavesená ako na hojdačke a hojdała sa. Monika teda popri práci začala rozprávať o tom, ako sa vybrala na jednu misiú, ktorú robila každý týždeň. Išlo o roznos novin, ktorý, ako poznáme, nie všetci robia zodpovedne. No Monika patrila k tým najzodpovednejším. Len druhýkrát v živote sa do novej rozvozovej

lokality Dražkovce vybrala na dopravnom prostriedku, ktorý nám má pomáhať a prispieť k zdravému telu – teda na bicykli.

Monika si z tohto dňa nepamätá prakticky skoro nič. V osobnej spovedi chobotnici povedala: „*Pamätám si, že tam bol jeden pes, ktorý na mňa stále štekal ako na poštárku. Nebála som sa ho, ani som sa nebála, že mi uhryzne ruku,*“ povedala na úvod bolestného príbehu a pohladila chobotnici hlavičku. „*Ale noviny som sa snažila dať do schránky v každom dome. Chcela som, aby noviny mali aj ľudia s tým psom. A tak som ich chcela dať do schránky, nenechať ich len tak pohodené na zemi,*“ dodala Monika to málo, ktoré si pamätá, no nevie, či to bolo presne z osudného dňa, alebo z predošlého rozdávania novín. Jej pamäť totiž vypovedala poslušnosť. No niet sa čo čudovať, po tom, čo sa stalo.

„*Veľký pes? A ako to dopadlo? Skamarátila si sa s ním?*“ opýtala sa chobotnička Moniky. „*Ani nie. Musela som to urobiť tak, aby mi pes neublížil. Tak si to pamätám. Pravdepodobne boli len dve roznášky, toto jediné mi z nich utkvelo v pamäti,*“ povedala Monika s tým, že si pamätá ešte na jeden výjav. „*Vzala som si noviny do ruksaku, sadla som na bicykel a išla som. Pamätám si, ako som si preradovala na nižší prevodový stupeň, lebo som išla do kopca.*“

Chobotnica sa pozrela von z okna a videla, že nádherne svieti slniečko, až sa bála, aby ju nevysušilo. Veď je predsa zlatá malička chobotnica a žiadne slniečko jej nesmie ubližovať a vysušovať ju. To sa nepatrí. „*Malo by radšej pršať,*“ povedala chobotnica s vážnosťou v hlase. Na otázku, že prečo, dodala: „*Nuž, aby som nevyschla. Aj vtedy tak svietilo slnko, keď bol ten peklový deň?*“ opýtala sa chobotnica.

„*Nie peklový, ale pekelný, chobotnička zlatá,*“ opravila Monika svoju chápadlovú a chápujúcu kamarátku. „*Nie, chobotnička, v osudný deň prišla búrka.*“ Monika nemala so sebou ani mobil, dokonca ani občiansky preukaz. Keď prišli policajti na osudné miesto, nevedeli ju identifikovať. To dokázali len na základe novín, ktoré sa pri nej našli. „*Ani som sa tam nedostala, bolo to ešte pred dedinou Dražkovce,*“ opísala tragické miesto, kde sa jej stalo niečo, čo jej v živote ani nenapadlo. Na križovatke si myslela, že stihne prejsť. No nestihla. Avia ju zrazila a takmer zabila.

„A čo je to občiansky preukaz? Aj ja môžem mať taký preukaz?“

„Áno, vyrobím ti chobotničí preukaz, chobotnička. Občiansky preukaz je taká kartička, aby zelení ujovia policajti vedeli, kto si.“

„Ako vedeli? Ved' každý vie, kto som. Mňa pozná každý,“ povedala s hrdoťou chobotnica.

Keďže záchranári ani policajti nemali jej doklady, pátrali aj na základe novín, ktoré našli v jej ruksaku. Volali na číslo, ktoré bolo uvedené v tiráži. Jej mamka mala veľký strach o svoju dcéru, keďže veľmi pršalo. Potom zazvonil telefón. Hneď ako sa predstavili, tak si mamka musela sadnúť, lebo sa jej podlomili kolená.

Nasledoval rýchly prevoz do nemocnice. Monika len z následného rozprávania vie, že po privezení na urgent zisťovali, či nemá vnútorné zranenia a krvácania. Hneď ju previezli na neurochirurgické oddelenie. „Mala som šťastie, že som sama dýchala, kým prišla záchranka, lebo keby sa mi odkysličil mozog, tak by som už nebola taká ako teraz,“ povedala s chvením v hlase. Keď prišla záchranka, museli jej nasadiť masku, lebo prestala dýchať.

Monika mala silný otras mozgu, musela nasledovať operácia, ktorá trvala 4 hodiny. Potvrdil to aj lekár, ktorý, ako sa ukázalo až potom, bol jej susedom. Neskôr ju aj prišiel pozrieť domov. „Operoval mi ľavú stranu mozgu. Keď skončil, tradične si išiel umyť ruky. Zrazu prišla sestrička a povedala, že som začala krváčať z pravej strany mozgu. Takže ďalšie 4 hodiny na sále. Naši už boli v nemocnici. To, či prežijem, záviselo od prvej noci.“

Nasledovali ďalšie a ďalšie operácie. Veľké množstvo, ktoré si Monika nepamätá. Lekár po pár dňoch povedal: „Dobre, prežila to. Bojovali sme o jej život a teraz ideme bojovať o kvalitu jej života.“

V to, či Monika bude mať taký život aký predtým, sa po pozretí na ňu i na lekárske správy ťažko dalo veriť. Monika mala viac zlomenín, než by sme si vedeli predstaviť. Chobotnica do Monikinho rozprávania vstúpila a zvedavo sa opýtala: „Čo to znamená, mať niečo zlomené? Ja som nikdy nemala nič zlomené,“ povedala táto morská potvora.

„Ty ani nič nemôžeš mať zlomené, ved' si ako z gumy,“ oponovala jej Monika.

„A čo si mala zlomené, Monička?“

„Skoro všetko, chobotnička moja zlatá. Mala som rozdrvený bedrový ľavý kĺb, kosť som mala prerazenú až do panvy, zlomený ľavý členok, kľúčnu kosť.“

Monika mala okrem spomenutého, ako by toho už nebolo dosť, aj silný otras mozgu. Po jej umiestnení na ARO nasledoval prechod na jednotku intenzívnej starostlivosti, tzv. JIS-ku.

Najviac jej pomohla rodina, ktorá jej bola oporou v každej sekunde bolestivých chvíľ. Rodičia ju chodili pozerat každý deň.

„To je úžasné, akých máš skvelých rodičov,“ povedala chobotnica. Monika súhlasne zakývala hlavou. Zakývanie hlavou bolo pre ňu prakticky nemožné. Monika vstala, aby si išla urobiť obľúbenú kávu. Urobila aj chobotnici. Ani vstať na vlastné nohy nebolo pre Moniku pred niekoľkými rokmi samozrejmou. Veď sa nevedelo, či ešte niekedy vôbec bude chodiť. Jej bedrový kĺb bol prakticky rozdrvený na prach.

Keď bolo najhoršie, najviac jej pomohli rodičia a rodina, ale významne pomohli aj jej známi, spolužiaci zo strednej a vysokej školy. Organizovali modlitbové reťaze, dokonca jej darovali krv.

„Prečo?“ pýtala sa chobotnica. „Prečo ti museli darovať krv?“

„No lebo som o ňu počas operácií prichádzala,“ odpovedala Monika.

Monika má krv nulku, teda prijať môže len nulku. Potrebovali krv, lebo veľa krvácala. A tak sa našlo veľa ľudí, ktorí jej ju prišli darovať. Boli medzi nimi aj spolužiaci z Banskej Bystrice a Trnavy.

Aby Monikin mozog po otrase odpuchol, tak jej dočasne odstránili kúsok lebky a prekryli ju kožou zo stehna. Ťažko sa to vôbec predstaví, nie to ešte prežíva. Keď toto rozprávala chobotnici, tá sa netrpezlivo hompáľala, akoby chcela niečo povedať.

„Monika?“

„Prosím, chobotnička,“ zareagovala promptne Monika.

„Si úžasný tvor, keď si takéto niečo prežila a ty si napriek tomu dnes veselá a nie smutná,“ povedala chobotnička.

No nebolo to tak hneď. Monika si na začiatku nepamätala všetkých z jej okolia. „Mňa si budeš vždy pamätať, však,“ povedala

chobotnica, na čo Monika reagovala, že ružovú chobotnicu bude mať stále pred očami.

Rodina za ňou chodievala do nemocnice a veľa jej rozprávali. Aby si čo najskôr rozpomenula. „*Niektorých som nevedela identifikovať. Toto všetko mi len prerozprávali,*“ povedala Monika so zachvením v hlase.

Po trojmesačnej nemocničnej anabáze nasledovala snaha dostať ju čo najskôr na rehabilitáciu do Kováčovej pri Zvolene. Ale nebolo to jednoduché. „*Bol tam pretlak, ale môj lekár, ktorý mi neskôr rekonštruoval kĺb, ma tam pretlačil. A 11. septembra, v deň mojich 20. narodením, na poslali sanitkou do Kováčovej. Ocko za mnou chodil celý pracovný týždeň. A cez víkend mamka, súrodenci, starí rodičia, rodina, známami. Aby som tam nebola sama,*“ povedala o obetavom čine svojich blízkych, ktorí urobili všetko možné aj nemožné, aby aj na úkor svojich povinností a vzdialenosti, boli s milovanou Monikou.

Monika ďalej hovorila, čo si ako prvé pamätá z Kováčovej. „*Po dlhom ležaní dávajú pacientov na vertikálny prístroj, aby sa im nekrútila hlava a dokázali stáť,*“ povedala s tým, že toto pretáčanie nebolo v jej prípade jednoduché. Jej panva bola totiž po nehode zlomená. „*Preto mi do kostí dali kovové tyče, aby sa panva zrástla. Keď ma na vertikálnom zariadení dvihli tak ma to veľmi tlačilo na panvu,*“ opísala obrovské bolesti pri vertikálnom otáčaní.

„*Rozumiem. Takto nejako si sa točila,*“ povedala chobotnica točiac sa pomocou svojich chápadiel a vytvárajúc tak akúsi vrtuľu.

„*Takto isto nie, chobotnička moja inteligentná. Žiadny kolotoč som neabsolvovala,*“ povedala Monika maličkej chobotničke s úsmevom.

Keď Moniku takto pretáčali, bolesti boli neznesiteľné. „*Bolelo to veľmi, veľmi. A ocko sa raz pozeral z okna. Myslela som, že sa hnevá. No on plakal,*“ povedala Monika so slzami v očiach. Teraz sa slzičky do očí nahrnuli aj chobotničke.

„*Máš výborného ocka, veď tiež pre teba veľa vytrpel. Tak isto aj maminu,*“ povedala chobotnička a zatriasol sa jej pri tom malý chobotničí hlások. Celé týždne, približne po dobu 10 týždňov, bol otec s Monikou. Prišiel vždy ráno. „*Zohnali byt od mojej bývalej*

spolužiačky z Katolíckeho gymnázia Štefana Moysesa. Ponúkli im byť vo Zvolene na Zlatom Potoku. Ocko tam chodieval prespávať a keď sa ráno zobudil, prišiel do Kováčovej a vždy ma vozil na procedúry,“ priblížila Monika.

Jej ďalším krížom, akoby už toho nestačilo, bolo, že o svojich bolestiach nevedela rozprávať. Nehoda jej totiž zasiahla rečové centrum, a tak dokázala vydávať len neidentifikovateľné pazvuky.

Železá a skrutky, jednoducho nič príjemné, ak sa čo i len na nich sedí a napríklad vytrčajú z nejakej stoličky. No Monika takéto železá a skrutky mala priamo v tele. Mali jej pomôcť pri zrastaní kostí. „Vždy ma tlačili tie železá. Nikdy som nemohla spať na bruchu, len na chrbte,“ vyznala sa. Chobotnica jej povedala, že ani ona niekedy v noci nespí. „Lebo, hm, lebo, dostanem niekedy náhly strach, či niekto nechce vypustiť more.“

„Ale, chobotnička, more sa nedá vypustiť.“

„Ako, že nedá? Veď, normálne, dole je veľký štopeľ, ktorý keď oddelíš od štopľovej diery, tak sa vypustí more,“ vysvetlila jej chobotnica s obratnosťou vodného inžiniera.

Dnes Monika uvažuje o tom, že si bude robiť vodičský preukaz. No vtedy o takom niečom ani nesnívala. Hrozilo, že nebude už nikdy chodiť, a tak ju už dopredu preventívne učili zmieriť sa s invalidným vozíkom. „Učili ma, že v momentálnej situácii neviem chodiť, tak sa musím naučiť šoférovať na vozíku.“

Monika musela robiť náročné veci, aby sa postupne mohla nádej zväčšovať. „Každý týždeň som chodila na cvičenia, ktoré som mala predpísané. Bola som z nich veľmi unavená. Popoludní som potom vždy spala,“ konštatovala o boji s nepriazňou osudu, keď jej museli neustále vlievať nádej, že sa to raz zmení. Živiť nádej v takomto stave je veľmi náročné. Preto potrebovala aj rozptýlenia. Plyšové hračky na izbe nikdy nemôžu byť stopercentným nositeľom pohody. Ako sa hovorí v hesle Ora et labora, modli sa a pracuj, dôležitá pre vháňanie nádeje a dodávanie sebavedomia je práca. Preto Monika chodievala do dielne šikovných rúk. „Popoludní som chodila do dielne a tam som skladala puzzle,“ povedala Monika s tým, že ukázala na náramok, ktorý si urobila z gorálok. Chodila aj do hrnčiarskej, kožiarskej

a tkáčskej dielne. Navštevovala aj počítačový krúžok. „*Takéto veci by som ja nemohla robiť,*“ skočila jej do toho chobotnica, „*prste by sa mi zahračkali chápadielka.*“ Monika nerozumela, usmiala sa a poprosila ju, nech to zopakuje. „*Jáj, prepáč, zahrčkali. Normálne zahrčkali. To sa mi dakedy zvykne stať,*“ povedala chobotnica. A Monika sa milo usmievala.

Moniku si nespomína na to, že by mala depresívne myšlienky, že už nikdy nebude chodiť. „*Vedela som, že sa musím snažiť, aby som sa mohla postaviť na nohy. Že je to v rukách lekárov a v rukách pána Boha,*“ vyznala sa. Monika jednoducho robila presne to, čo jej kázali. „*Lebo som verila, že sa postavím a budem chodiť.*“ Išlo o tímovú prácu jej a lekárov. „*Oni mohli urobiť čo vedeli, ale musela som spolupracovať. Nemohla som odmietat liečbu. Mohli urobiť hocičo, ale keby som bola v depresiách, všetko by bolo ťažšie,*“ zdôraznila malej chobotničke, ktorá pozorne počúvala Monikin príbeh.

Aký bol prvý krok Moniky po tom všetkom? Často sa hovorí o prvej misii na mesiac, keď Neil Armstrong povedal, že je to malý krok pre človeka, ale veľký pre ľudstvo. Ten prvý krok Moniky po jej opätovnom narodení bol veľkým krokom pre ňu a aj veľkým krokom pre ľudstvo. Ukázala vo svojej pretrpenej bolesti nám všetkým, ako sa nesmieme nikdy vzdávať. Z fyzického hľadiska to nebol dlhý krok, ale naopak, krátky a neskutočne bolestivý. „*Na prvý krok nikdy nezabudnem. Namiesto jedného som urobila tri kroky. Veľmi to bolelo na členku a kĺbe, a to, že ma tlačili železá na nohách a rukách. Kĺb bol rozdrvený, nemohla som chodiť bez barlí, ale nemala som tam ani zápal ani nič také. Veľmi veľa krvi som stratila kvôli operáciám mozgu, preto nechceli operovať bedrový kĺb hneď,*“ objasnila, že jej prvý krok bol s ešte rozdrveným bedrovým kĺbom.

Monika sa takýmto spôsobom trápila v Kováčovej od septembra až do začiatku decembra. „*Bola som na RTG a povedali mi, že panva sa zrástla a železá mi už vyberú. Tak som bola na operácii a odvtedy som mohla spávať na bruchu a bola som veľmi šťastná,*“ povedala s veľkou radosťou, že sa skončila aspoň jedna z množstva bolestí. Následne ju v januári preložili zo skupiny A do skupiny B, čo naznačovalo, že zdravotný stav sa zlepšuje. Opýtala sa na to aj

chobotnica, či sa to už výrazne zlepšilo, ale odpovedala, že zďaleka ešte nebol všetkému koniec.

„*Nie, chobotnička. Necítla som si stále ani vtedy konce prstov na nohách. Dlhú dobu, také tri-štyri mesiace som to necítla,*“ vyznala sa jej.

„*Necítla si si prsty? Čo sú to prsty?*“ pýtala sa chobotnica neznalá ľudských názvov.

„*Sú to tieto naše malé chápadielka,*“ odpovedala jej ukazujúc jej prsty na rukách a nohách.

„*Ahá... A ako tvoje chápadlá opäť ožili?*“ pýtala sa ďalej chobotnica.

„*Chodila som na elektro-šoky, aby sa nervy prebudili. Keď sme raz večer s ockom pozerali film Sedem rokov v Tibete, jedli sme koláče. Otočila som sa k nemu, pohladkala po líci a uvedomila si, že sa neholí. A tak som zistila, že si cítim končeky prstov na rukách a neskôr aj na nohách,*“ priblížila tú krásnu večeru, na ktorú nezabudne. Aj naďalej musela cvičiť, aby sa nervy v prstoch úplne obnovili. A nebolo to tak skoro. Nehoda sa stala 18. júla 2002 popoludní. A až niekedy koncom roka 2002 začala cítiť palec na ľavej nohe.

Situácia sa zlepšovala natoľko, že mozog odpuchol, preto lekári mohli Monike dať naspäť kus lebečnej kosti, ktorý bol dovtedy bezpečne uložený v špeciálnej mrazničke. Kožu, ktorou bola dočasne zakrytá diera v lebke, odstránili a vrátili jej lebečnú kosť.

Jedného dňa sa Monika omylom zbadala v odraze dverí. „*Keď som sa náhodou zbadala, bola som holohlavá a chudá. Rozplakala som sa,*“ vyznala sa Monika z ďalšieho trápenia.

Mnohí si nevieme predstaviť pocit, byť na Vianoce v nemocnici. Našťastie tie strávila Monika už doma. Ale po nich sa znovu vrátila do Kováčovej. Nasledovalo liečenie až do konca marca. „*Chodila som už s barlami a žila tam už bez ocka,*“ priblížila.

Aby si urýchlila psychicky dlhotrvajúci pobyt v takomto zariadení, chodievala hrať karty s chalanmi, ktorí havarovali na motorkách.

Monika bola v čase nehody študentkou histórie a filozofie na Trnavskej univerzite v Trnave. „*Ešte mi neodporúčali, aby som sa vrátila do školy, tak mi najali učiteľku, ktorá chodila domov a doučovala ma angličtinu.*“

Patálie sa nekončili, naopak, pridávali sa ďalšie šoky. Predstavte si, že máte motiváciu, pre ktorú bojujete, aby ste sa čo najskôr zo všetkého dostali. Trénujete, drilujete, snažíte sa pre niekoho. A ten niekto potom zrazu povie, že je koniec. Takto ju opustil niekto, od koho to nečakala.

„On ma opustil.“

„Kto ťa opustil?“ opýtala sa chobotnica. *„Ja by som ťa neopustila nikdy,“* ubezpečila nová kamarátka.

„Vtedajší priateľ ma opustil,“ konštatovala smutne Monika. *„Povedal, že ma už tak neľúbi, že som sa zmenila, že som chudá a nemám vlasy. Najprv som mu povedala, že pôjdeme na výlet. On mi povedal, že už na žiadny výlet nepôjdeme,“* objasnila ďalší smutný okamih.

Nasledovali snahy, ako Monike ešte viac zlepšiť život. Traumatológ si celú vážnu situáciu netrúfol vyriešiť hneď. *„Musel si to predstaviť, ako to urobiť, aby som mohla chodiť a mala som funkčnú nohu,“* povedala o lekárových dilemách.

V júli bola na konzultáciách v Prahe a Mníchove. *„Chcela som, aby som bola ako dakedy, ale lekár povedal, že to už nikdy nepôjde, lebo panva je vyosená. Známi mi dohodli stretnutie s jedným lekárom z Prahy. On mi povedal to, čo som chcela počuť, že ma tak zoperuje, ako som bola predtým, že panvu nebudem mať vyosenú a kolená krivé,“* naznačila nádej, ktorá jej plynula. No nádej o pár dní začala zhasínať.

„Cestovala som do Mníchova, kde som mala dohodnuté stretnutie s lekárom. Vzal si moje snímky, vygeneroval z počítača 3D-snímok, čo by sa dalo urobiť, a urobil presne to, čo martinský lekár, až na to, že ten z Martina využil sadru a svoj dar predstavivosti. V Bavorsku počítač vygeneroval to isté. Mala som na výber; buď poslúchnuť pražského ortopéda, alebo poslúchnuť slovenského.“ V Mníchove jej totiž potvrdili varovania zo Slovenska, že je veľmi riskantné opäť lámať panvu. Preto sa rozhodla pre slovenské riešenie.

„Urobil kĺb. Išla som opäť do Kováčovej a tam začala znovu cvičiť.“

Pokroky nastali v oblasti mozgu. Vyšetrenia ukazovali, že všetko sa zlepšuje. *„Chodievala som aj k lekárovi, ktorý mi operoval hlavu,*

že všetko funguje aj všetky vyšetrenia, ukazovali pokrok,“ povedala Monika s tým, že už začínala aj zrozumiteľne rozprávať. Lekár konštatoval, že sa môže vrátiť do školy. Tam však nastal problém s jej potvrdením o PN, ktoré sa nedostalo na univerzitu. Mysleli si, že Monika už nechce pokračovať v štúdiu. Ale univerzita jej vyšla v ústrety, aby štúdium mohla dokončiť. Malo to však malý háčik. „Musela som si vybrať, lebo pôvodne som študovala filozofiu a históriu. Povedali mi, že si musím vybrať len jedno, lebo táto dvojkombinácia bola zrušená.“ Monika si vybrala históriu. Všetko nešlo hneď ako po masle. „Najprv som si musela vybrať jeden predmet a ten sa učiť, aby som sa dostala do študijného rytmu. Vybrala som si latinčinu,“ povedala s tým, že napriek veľkej snahe ešte jej mozog nepracoval tak, ako u bežného študenta. „Veľmi veľa som sa učila, ale keď som prišla na skúšku, tak som si často nič nepamätala.“ No nakoniec sa Monike podarilo úspešne ukončiť štúdium. Je obdivuhodné, že sa nevzdala ani v tomto. Chobotnica sedela ako keby snívala. Monika sa jej opýtala: „O čom sníváš, chobotnica?“

„Vieš, rozmyšľala som, že by som aj ja študovala na vysokej škole. Na nejakej chobotnicovskej vysokej škole,“ povedala a dodala, že vzdelanie je veľmi dôležité aj v chobotničom živote. Monika sa smiala. „A aký odbor by si študovala, chobotnička zlatá?“ Chobotnica sa zamyslela a zaškriekala: „Morský manažment, alebo komunikačné systémy, keďže mám chápadlá. Alebo, už viem. Operný chobotničí spev.“ S milou chobotničkou veru bola sranda. A Monika sa tešila, že jej tento virtuálny morský tvor robí spoločnosť. Dokázala vyčariť taký milý úsmev na jej perách. Tak, ako keď deti navštevujúce škôlku povedia niečo veľmi zábavné, hoci ony to hovoria s vážnou tvárou. Vlastne, tak isto ako chobotnica.

Monika zvykla niekedy premýšľať nad tým, aký by bol jej život, keby v ten osudný deň počkala, kým nákladné auto Avia prejde, alebo by išla pešo. „Predtým som často rozmyšľala, že keby som vtedy nešla bicyklom, tak môj život vyzerá inak. Oplakávala som to. Že to, čo som si naplánovala a vysnívala, nebude tak. Ale na druhej strane, možno by som dnes bola vydatá, ale nešťastná,“ povedala s bolesťou v hlase, ale aj s náznakom nádeje.

Keď raz videla cyklistov, ako stúpajú na Suchý vrch pri Banskej Bystrici, tak si povedala, aké by to bolo, keby mala prilbu. Totižto v čase, keď sa to stalo, neboli prilby pre cyklistov povinné. No, ako sa hovorí, darmo plakať nad rozliatym mliekom. Monikin prípad musí byť jednoznačným mementom pre všetkých účastníkov cestnej premávky, nech si dávajú stopercentný pozor na život a zdravie seba, ako aj ostatných chodcov či šoférov. Čo stopercentný. Sto je málo. Rovno dvestopercentný. Podľa ďalšieho frazeologizmu: dvakrát meraj, raz rež.

„*Monika, pomoc, pomôž mi!*“ začala ostošeť vrešťať chobotnica. Monika sa obzrela s otázkou, čo sa deje. Chobotnica ležala celá bezbranná a svojou snahou sa kotúlala z jedného miesta na druhý. Na to sa Monika rozosmiala. „*Chobotnička, ty truhlík, čo si to urobila?*“ pýtala sa Monika v snahe pomôcť jej. Chobotnica si, nevedno ako, zahrčkala chápadlá a bolo ju treba rozmotáť.

Monikin príbeh, ktorý ďalej pokračuje, je nielen veľkou ukázkou nádeje, ale aj poukazuje na príklad ľudí, ktorí jej pomáhali. Dokonca sa za ňu modlili a aj sama Monika je presvedčená, že sa stal zázrak na príhovor blahoslavenej sestry Zdenky Šelingovej. „*Veľmi mi všetci pomáhali. Modlili sa za mňa, darovali mi krv. Aj omše boli za mňa slúžené. Vyhlásili to po omši, že som mala ťažký úraz a vznikla modlitbová reťaz. Aj vďaka modlitbe som sa uzdravila,*“ povedala veriaci Monika.

Osudné miesto, na ktorom sa nehoda udiala, je pri výjazde z martinskej časti Tomčany smerom na Dražkovce. Išli po tej osudnej križovatke aj niekoľkokrát po nehode.

„*Pamätala si si to?*“ opýtala sa chobotnica.

„*Na nič som si nespomenula, ani ma to nemrzelo, že som si nespomenula, milá chobotnička. Ďakujem ti, že si ma vypočula. Verím, že mi neodídeš do mora a aj ty pri mne zostaneš, tak, ako pri mne zostali moji najbližší. Oblúbila som si ťa a potrebujem ťa, chobotnička moja zlatá,*“ vyznala sa Monika svojej fiktívnej kamarátke, ktorá ukazuje, že každý by mal mať aj svoj vnútorný alebo vysnívaný svet. Kde si vytvoríme ďalšie opory, ktoré by nás povzbudzovali a stáli pri nás. Tak ako v Malom princovi od Exuperyho. Chobotnica sa

v tomto skutočnom príbehu snažila vnieť aspoň kúsok úsmevu, cez jej niekedy neobratne kladené poznámky a otázky. Chcela tým naznačiť, že aj po tom, ako sa udejú zlé veci, treba sa snažiť zariadiť si všetko tak, aby bol človek čo najšťastnejší. Aby nerezignoval, ale išiel dopredu.

„*Neodídem, Monika, veď si super kamoška. A aj keď ja som len virtuálna chobotnička, s ktorou sa môžeš vždy porozprávať. Nájdeš ma všade tam, kde je niečo na chápanie, lebo mám chápadlá, chápeš, ako v tej reklame,*“ povedala chobotnica s jazykovou výrečnosťou najlepšieho rečníka sveta, na čo sa Monika rozosmiala.

„*Ty si môj zlatý truhlík, chobotnička. Aj keď si len vymyslená, pre nás ľudí, ktorí sa vedia vhlbiť do svojho vnútra a nevidia len hmatateľné veci, si reálna,*“ povedala Monika.

„*A na čom sa smeješ?*“ opýtala sa chobotnica.

„*Na tej reklame, lebo to tak nebolo. Ale ja sa smejem od radosti. Lebo život je krásny. Ďakujeme, že žijeme, že sme mali a máme túto možnosť,*“ povedala Monika so slzami v očiach, ktoré prekryval šťastný úsmev.

„*Monika, ale chcela by som si niekedy zaplávať vo vani alebo váchode. Môžem?*“

Monike zrazu zazvonil telefón, zavolať jej terajší priateľ. Takže tento dialóg pretrhol. Ale je z nového priateľa šťastná. A aj vďaka nemu budú môcť takéto žartovné dialógy s virtuálnou chobotnicou prebiehať dennodenne, lebo on má takéto virtuálne šibalstvá tiež rád. Veď život nemá byť len o vážnych veciach. Do tých škaredých, ak je to len trošku možné, treba, po určitom čase, vložiť niečo veselšie. Mnohokrát to veselšie vznikne aj na základe toho virtuálneho. Veď je to ako s našimi snami. Sú virtuálne a vedia potešiť.

Chobotnica sa pri zliezaní z pračky pošmykla a spadla. Začala škriekať ako šialená. Monika so svojou obetavosťou hneď podľa možnosti čo najrýchlejšie bežala k nej, aby jej pomohla. Chobotnica mala celú tvár pricapenú o dlážku a ústa ako prísavku prisatú ku podlahe. To bola námaha, kým ju z tej podlahy odtrhla, bolo to ako keby ťahala repu zo zeme, tak to vyzeralo. Skutočne komické, keď chobotnica niečo vyperatí. Ale aspoň sa Monike vďaka chobotnici

ľahšie rozprávalo o svojom pekle, ktoré si prežila. Takéto peklo by človek neprial ani najväčšiemu nepriateľovi. Preto každý človek potrebuje niečo takéto virtuálne, ako Monika chobotnicu. Lebo celý život dokáže byť krajší, keď sa naň pozeráme prostredníctvom optimistického pohára. Viete, ktorý to je? To je do polovice naplnený pohár. Pesimista povie, že je do polovice prázdny. Ale optimista jednoznačne zavelí, že je do polovice plný. Nezabúdajme na detský svet. Skúsme sa niekedy len tak vrátiť do detských čias. Tak, ako sa do nich Monika vracia práve pri chobotnici. A vyčarí jej to úsmev na tvári. Vieme, že úsmev lieči. Liečme sa aj ním.

Vráťme sa ešte k smutnému príbehu. Mnohí si aj v tejto chvíli dajú otázky typu: Kto bol vinný? Ako dopadol vinník? Súdy uznali, že vinnou bola Monika, ktorá nedala prednosť v jazde. Ale to, kto mal vinu, je v tomto prípade najmenej podstatné. Ďakujeme Bohu, že Monike dovolil žiť. Že sa mohla opäť narodiť. Že jej život sa stále zlepšuje. Tento prípad musí byť majákom pre nás všetkých: dávajme si na cestách maximálny pozor. Otázka života a zdravia - nás i druhých - je často len otázkou sekundy či mikrosekundy. Nemôžeme byť voči tomu ľahostajní. Tento prípad je aj obrovským mementom pre ľudí, ktorí strácajú nádej. Monika ju nestratila ani vtedy. Ukázala, že ani ťažká nehoda človeka nemusí zlomiť na duchu, ak sa nevzdá. Monika to aj pomocou Ježiša Krista, Sedembolestnej Panny Márie, svojich blízkych a priateľov dokázala a dennodenne dokazuje. Je príkladom nevzdávania sa. Aj napriek zrážke s peklom sa nepoddala.

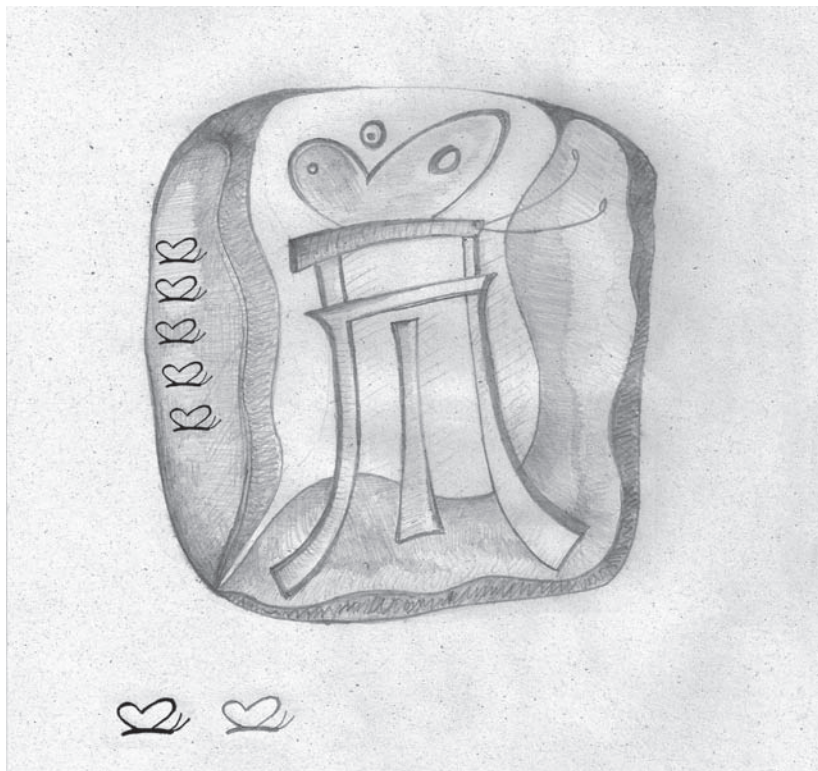
Berme si z Moniky príklad a nikdy sa nevzdávajme. Tak, ako sa nikdy nevzdával Ondrej Binder zo Svätého Antona, ktorému Panna Mária zachránila syna. Jeho synček Ondřík mal vážnu srdcovú chorobu. A napriek zlým prognózam Ondrej veril. Mal nádej. A Pán Boh urobil zázrak. Ale o Ondříkovi snáď niekedy inokedy - to už je iný príbeh.

Modlitba autora:

Pane Ježíšu Kriste, sláva Ti, že si Monike zachránil život. Stoj pri tomto skvelom dievčati. Požehnávaj ju a jej skvelú rodinu. Prosím, nech sa jej zdravotný stav neustále zlepšuje.

*Pane Ježíšu Kriste, sláva Ti, že si zachránil život Ondříkovi.
Pochválený buď pán Ježíš Kristus.*

MOTÝĚ HUGO MOTYKA V JAPONSKEJ ZÁHRADĚ

MOTÝĽ HUGO MOTYKA V JAPONSKEJ ZÁHRADE

Do japonskej záhrady priletel motýľ, ktorého volali Hugo Motyka. Bola zima, padal sneh. Ale motýľ nezmrzol. Pohľad mu padol na sakury. Tie legendami opradené japonské kvitnúce čerešne. Bol december, ale ony kvitli. Sakury kvitli. Motýľ sa nevedel vynadívať. Vzlietol a pozrel si celú záhradu z výšky. Motýľ žasol. Zavolať ďalších. Nikto mu to však nechcel veriť a tak bol za blázna. A tak sa neustále vracal z ťažkej cesty, ale neúspešne, nikto mu neveril, že niekde kvitnú sakury aj v decembri.

„*To je hovadina ako voda v koši, ty los dilinos amigos,*“ povedal mu najstarší motýľ. Hugo Motyka zosmutnel a opäť letel dlhú cestu znovu na to miesto, kde sakury kvitli aj v zime. Cesta trvala dlho, ale Hugo sa potešil, keď opäť to zázračné miesto našiel. Lietal si nad japonskou záhradou, pristával na kvitnúcich sakurách. Pod nimi bol sneh a zamrznutý potôčik. Hugo cítil, že túto vec nemôže nechať len tak. Preto sa rozhodol, že podnikne kroky, aby aj ostatné motýle mohli prísť do takejto nádhernej záhrady. Sadol preto za internet a dal do googlu kľúčové slová: ako presvedčiť motýle, že som našiel niečo zázračné? Medzi obrázkami mu našlo len motýľov a anjelov, ani medzi textovými možnosťami nevidel riešenie. Nahnevaný zavrel počítač a išiel si znovu zalietat. Rozmýšľal, že by sem chcel zavolať aj ďalších motýľov, hlavne ho mrzelo, že mu neverili. „*Ale čo už,*“ povedal si. Riešenie sa musí nájsť. Takáto čarovná záhrada ho nepochybne ponúkne, veď dokázala si poradiť aj s mrazom a snehom. „*A sakury kvitnú, aj keď mrzne. Zázrak. Niečo úžasné,*“ hovoril si v mysli Hugo Motyka a otvoril si čokoládovú müsli tyčinku. „*Keď Pán Boh chce, aj motyka vystrelí,*“ povedal celkom nahlas Hugo Motyka. Tento žltý motýľ dostal bravúrny nápad. Pôjde rovno za Pánom Bohom a opýta sa ho, ako sa to jednak podarilo, že v tejto záhrade kvitnú sakury aj napriek mrazom. Spýta sa ho aj to, ako má vysvetliť ostatným motýľom, nech sem aj oni prídu, nech mu veria, že takáto krajina vôbec existuje.

Klop klop klop, klope Motyka na nebeskú bránu po dlhej ceste do neba. Klop klop klop, opäť klope. Ale keďže jeho motýlie krídla sú prikrehké, svätý Peter nepočuje klopkanie. A tak Motyka vyberie petardu a rachne ju o dvere. Svätý Peter sa zľakol, že skoro zošedivel ešte viac, než bol. Naštvaný a preľaknutý ide ku dverám.

„Čo sa deje, čo sa deje, koho sem čerti nesú?“ nechápavo krúti hlavou svätý Peter, nebeský vrátnik.

„Takto by ste nemali hovoriť, pane, ste zamestnancom neba,“ rehoce sa Motyka.

„Jáj, či som sa zľakol. Motyka čo tu chceš? Ešte si nemal prísť. Dnes nemám v pláne nikoho prijímať, preto som si zdriemol.“

„Ja som tu súkromne, nie posmrtné, hehehe,“ smeje sa motýľ.
„Chcem sa niečo opýtať Pána Boha.“

„Tak sa to pýtaj cez modlitbu ako miliardy iných. Akéže by si ty chcel privilegiá a ešte aj petardy tu hádžeš, decko nepodarené,“ rozčuľuje sa svätý Peter. „Pakuj sa stadeto, ešte neprišiel tvoj čas.“

„Toto je celé nebo takéto krepé?“ šomral motýľ. „To sa asi človek bez protekcie nedostane ani k Pánu Bohu. Joj, či som nahnevaný,“ frfle si motýľ Hugo, ktorého občas volali aj Hugo Boss - popod nos. „Idem to ja veru skúsiť na opačný pól. Do pekla. Tam ti sľúbia aj nemožné. No skúsím teda Lucifera, veď on tiež bol dakedy anjelom, isto to pochopí, že je takéto miesto a isto má o ňom prehľad, lebo síce diabol nemôže byť všade, ale premiestňuje sa neuveriteľne veľkou rýchlosťou. Isto to už pri svojich potulkách zazrel.“

Motýľ teda klope na pekelnú bránu. Zrazu sa ho dotkne obrovská ruka. „Nevidíš ten obrovský rad, blbečku? Okamžite sa daj na koniec radu, lebo ti zavesím,“ hovorí mu obrovský škaredý muž, vyzerá ako Huck Morris o 100 kíľ ťažší a stokrát škaredší.

„Čo je tam za konflikt? Čo sa tam deje, haló. Viete, kto som ja? Som vládca temnôt, tak sa všetci zo mňa totok. Veď viete čo,“ ozvalo sa spoza dverí.

Zrazu sa spoza dverí vynorila divná hajzel-baba.

„Kto ste, pani?“ pýtal sa Motyka. A Huck Morris, teda ten čo sa na neho podobá, tomu od strachu vypadol hasák z ruky, hasák, ktorým chcel zabiť motýlika. Len to tak zacvendžalo. Len, že mu oči nešli

vyskočiť z jamiiek, keď zbadal hajzel-babu. Okamžite si kľakol na kolená a začal kričať: „Ó, Lucifer, nenáviď nás! Ó, ty Belzebul, vládca ničoty a chamrade, znič nás!“

„Dobre, dobre, dosť bolo komplimentov, čo tu robí ten krpatý hlúpy motýľ? Motýle nepatria do pekla,“ povedala hajzel-baba s hlasom diabla.

„Ty si Satanáš?“ pýta sa Motyka.

„Áno, som Belzebul, vládca zla.“

„Ale bol si dakedy najkrajším anjelom.“

„Na túto minulosť nerád spomínam. Nemôžem za to, ako som sa narodil. A ešte raz mi to pripomeň, tak na teba vyšlem síru, ty žltý, hm, neviem čo si.“

„Som Hugo Motyka a chcem tvoju pomoc, Lucifáš.“

„Akú, vieš, že ja nepomáham. Čo ti šibe už načisto? Pakuj sa stadeto. Nechceme tu dobré tvory.“

„Lucifer, porad' mi. Ako je možné, že sakury kvitnú aj v decembri?“

„No to nie je možné, čo ti preplo?“ hovorí vládca pekla prezlečený za hajzel-babu.

„Ale je to možné. Videl som to na vlastné oči. Je to na zemi. Nevidel si to pri svojej ceste svetom?“

„Nevidel, ale nie je to možné, sakury nemôžu kvitnúť v decembri, mráz, ktorý pochádza odo mňa, zničí všetko živé.“

„Ale figu borovicovú, Lucifer, vymyklo sa ti to z rúk, ja som našiel miesto, kde sa toto deje.“

„Pán riaditeľ pekla, pán božský Lucifer, ale my tu čakáme v rade a tešíme sa už na tvoju diabolskú nenávisť, pusť nás už dnu!“ kričal ten, čo vyzerá ako Huck Morris.

Diabol ho okamžite tak kopol do zadku, že ho odhodilo s jeho 100+100 kilami asi 200 kilometrov od toho miesta.

„Nevidíte, že mám rokovanie s motýľom? Okamžite ho pustite do mojej kancelárie. Utvorte koridor,“ prikázal Satanáš.

Motýľ prechádzal do diablovej kancelárie ako veľký pán. Diabol ho usadil, nalial mu všetky možné whisky, borovičky a iné žalúdočné diabloviny. A povedal: „Vysyp to. Kde sa stala chyba? Kde nefungujú

zákony logiky? To len v nebi, ale ty si hovoril, motýľ, že to na zemi si videl, tak okamžite to vyklop lebo ťa skántrim.“

„No, veď pod' sa so mnou pozrieť, Satanáš. V nebi mi nechceli poradiť, tak skúšam cez teba, Belbez... no tak nejako sa voláš.“

„Belzebul, ty odroň. A kedy sme si potykali?“ pýta sa ho diabol.

„Veď vy mne tykáte.“

„Správne si to pochopil, motýlia hlava, ja tebe tykám. Okamžite ma vezmi na to miesto. Štartujem metlu. Okamžite!“

Motýľ teda vzal diabla na to božské miesto a cestou sa bál, čo chce s tým rajom urobiť. „Bože, čo som to urobil!?“ povedal si neraz počas ukrutnej cesty na metle. Aj chcel zdrhnúť, ale vedel, že nedokáže lietať tak rýchlo ako Belzebul. Veď diabol vie byť za 3 sekundy na inom kontinente. Presúva sa obrovskou rýchlosťou.

Po strastiplnej ceste, keď im na metle preskakovala spojka, prišli na čarovné miesto. Satan neraz zakľal, že na tieto metly sa nedá spoľahnúť a musí navštíviť metloservis.

„Ach jaj. Toto je zlé. Toto je sakramensky zlé,“ srší zlosťou diabol a pľuje naokolo ohnivé sliny. *„Toto je zlé. Zlé. Zlé. Ó, hugurutufu futurufugu ruguturufumu rugutu,“* zaklína diabol toto miesto. Prikazoval svojim jazykom, nech okamžite všetky sakury odkvitnú. A sakury len tak kvitli ďalej a diabla mali na háku. Satan poslal obrovský vetrisko, aby odviaľ sakury, aby dolámal celé kmene stromov a nič.

„Pane Bože,“ kričí diabol, *„preč z tohto božského miesta, preč, strácam tu pekelnú silu, ach niééé, toto niééé, toto je božie miesto, zahluším ťa motýľ, ty boží posol! Zahluším ťa, takúto pascu na mňa prichystať, veď ja si ťa nájdem!“* kričal diabol a cestou sa vo vzduchu potkol o vlastnú metlu, taký bol z toho celého rozrušený. Pálil kade ľahšie. Diabla zrazu nebolo, veď sa presúva obrovskou rýchlosťou. Ale motýľ mu teda dal riadne kvapky. Ani si len nevedel predstaviť, aký strach mu nahnal.

Motýľ zostal smutný. Nechápal. Boh mu nepomohol, diabol sa z toho úplne do... oné... no, čo si má o tom všetkom myslieť? Nuž sadol si na jednu sakuru a zrazu zbadal včielku, ktorá sedela neďaleko.

„Ahoj včielka.“

„Psssst,“ hovorí mu včielka.

„Prečo?“

„Psssst, o chvíľku sa zobudia a prídu na prechádzku do japonskej záhrady.“

„Ktooo?“

„Chcem ich konečne vidieť. Som tu už druhý deň,“ hovorí včielka.

„Ale koho chceš vidieť?“

„Tíšsko. Počúvaj a pozeraj. Ale potichúčky,“ neoblomne hovorí tajnostkárka včielka.

No motýľ už bol netrpezlivý a chcel to počuť priamo od včely. Už sa mu nechcelo čakať. Zrazu chcel odletieť, ale včela ho schmatla za žlté krídlo a povedala: „Babrák, nelet teraz, rozptylíš ich. Pozri, už prichádzajú.“

„Ale kto?“ pýta sa opäť motýľ.

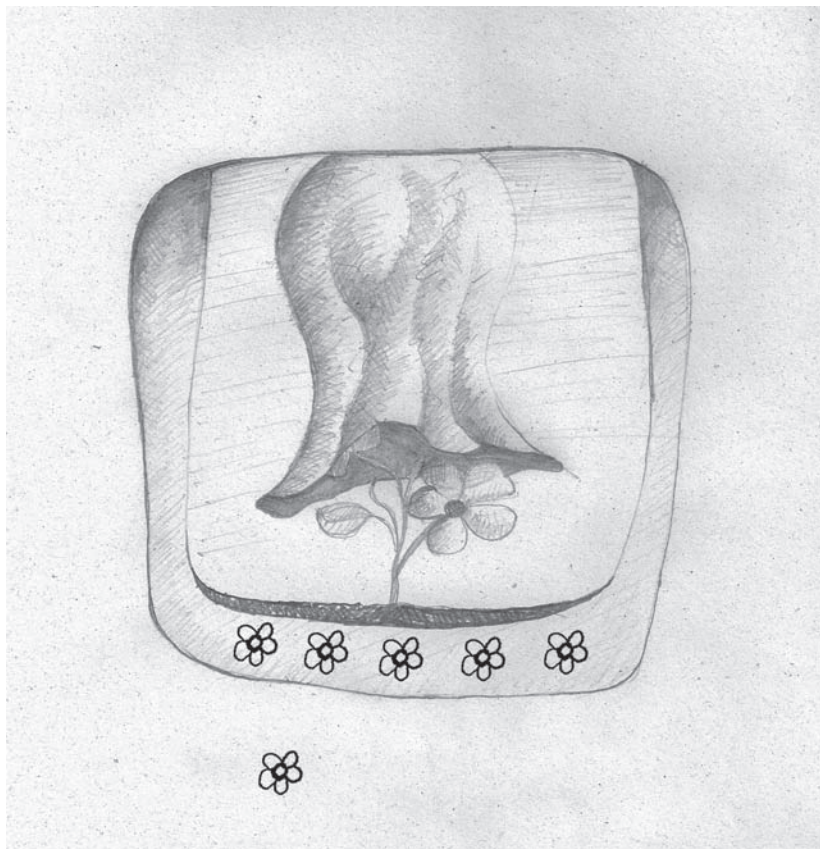
„Už idúúúú, aha tam sú! To vďaka nim je táto záhrada taká zázračná!“

Zrazu sa celá záhrada ešte viac rozžiarila akýmsi neopísateľným šťastím. Vchádzali do nej dvaja zamilovaní ľudia – boli to Japonec a Japonka. Držali sa za ruky, čo bolo niekedy v krajine vychádzajúceho slnka menej prípustné. Ale títo dvaja nebrali ohľad na žiadne nálepky. Z diaľky sa to nedalo presne posúdiť, ale asi to bola Shiori a neznámy mladík z príbehu Noc s gejšou. Celá japonská záhrada z tohto príbehu sa nachádzala neďaleko Cesty filozofov v Kjóte. **Ale to už nie je dôležité. Najdôležitejšie je to, aby pri každej láske vznikala takáto zázračná záhrada, v ktorej neplatia zákony logiky a nálepiek.**

Mimochodom, Hugo Motyka si celú prechádzku mladého páru po tejto záhrade nafotil a natočil. Pretože zistil, že celý čas má pri sebe telefón s androidom. A tak podal správu motýľiemu šefovi. Ten sa mu ospravedlnil a vyznamenal ho. Stal sa z neho titulárny dvorný sliedič – kontrolór. Mal dbať o to, aby v každej takejto záhrade ľudskej lásky bolo dostatočne veľa motýľov. Hugo mal na starosti celé motýlie čaty, ktorým rozdeľoval služby. Stal sa o to viac šťastný, lebo našiel motýľom zmysel ich života – obveseľovať svojou krásou zalúbené páry a robiť im ich život ešte sladším. A všetky motýle sveta

sú odvtedy šťastné, že im Hugo takúto úlohu našiel. Hugo dokonca dostal vyznamenanie aj od Pána Boha. Ten ho zavolať na audienciu a pogrataloval mu, že objavil úlohu, ktorú motýľom od večnosti dal. Odmenil ho aj za to, že sa pri ceste za pravdou a šťastím nebál ani diabla a ani zdanlivého nebeského odmietnutia. Ako odmenu mu dal prácu večného kontrolóra motýlej činnosti. Hoci Hugo vďaka tomu nikdy nezomrel, už o niekoľko dní mu dali vyrobiť bustu, ktorú umiestnili vedľa mostíka v čarovnej japonskej záhrade.

VELKÁ KVETINOVÁ LÚPEŽ

VEĽKÁ KVETINOVÁ LÚPEŽ

„Vtedy som mal ísť niekam úplne inam. Cez oravskú bránu – Kralovany – som len prechádzal,“ vracia sa mladík spomienkami k prvému stretnutiu s niekým vzácnym. Napriek tomu cítil, že musí v Kralovanoch vystúpiť a vrátiť jej stratený mobilný telefón, ktorý práve našiel. „Neviem, ako mi to všetko napadlo, bol som ako zmyslov zbavený. Bol som veľmi šťastný, lebo som zažil zázračný, krásny deň. Vraciam sa myslou do Kralovian. Ani neviem, ako mi to napadlo. Vybehol som z vlaku a pobehoval som po stanici ako opitý. Pýtal som sa všetkých na stanici, ešte aj upratovačky, kde tu kúpim kvety.“ Dokonca, aj upratovačku skoro nahovoril, aby pre jedného nevyliciteľného romantika porušila svoje služobné povinnosti. Vysvetlil jej, o čo ide a ona ho pochopila. Jej reakcia bola blesková. Vybehla s ním asi sto metrov od stanice a ukazovala mu svoj dom.

„Brána je zamknutá, ale prelezte ju, prelezte a natrhajte si.“

„To sú vaše ruže?“

„Moje, aj dcérine, ale ona nie je doma. Rýchlo bežte, kým nepríde.“

Bežal, takmer sa potkol, lebo ešte na ňu kričal: „Ďakujem, ďakujem vám.“

Prišiel k tomu domu. Cítil sa naozaj zvláštne. Ako zlodej, ktorý má povolenie vykradnúť banku. Ako zlodej, ktorý musí splniť dávne poslanie. „Len nesmiem stretnúť jej dcéru!“ hovoril si v duchu. „Ale veď mám povolenie priamo od babičky upratovačky!“ Ach, jaj. Preliezal cez pomerne vysoký plot. Vtedy mu napadlo, či tam nemajú psa. Zostal chvíľu na plote, pričom si roztrhol nohavice. Boli to nádherné červené ruže v plnom rozkvetu. Priam ideálne a priam stvorené pre to záhadné dievčatko, ktoré stratilo mobil, teda pre Barborku. Ich poslaním je patriť jej. Spievajú to aj vrabce na streche. Určite. Mládenec trhal, pričom sa aj riadne popichal. Zrazu počul beh, ktorý sa k nemu nezadržateľne a priam osudovo blížil. Spomenul si na detstvo, keď takto zo susedovej záhrady

v Harmanci kradli sladké hrušky. Skryl sa za jeden krík. Cítil sa ako hlavná postava románu Traja kamaráti od Remarquaa, ktorú prichytil kňaz, keď kradol ruže pre svoju milú Patríciu v miestnej kaplnke. Stále však cítil, že je popredu, jeho totiž ešte nechytily. „*A ani nechytia, nesmú,*“ hovoril si. Veď príbeh Remarqueových ruží pre Patríciu bol len vymyslený, ale toto je skutočnosť. Bolo poslaním splniť babkin príkaz na krádež v jej záhrade a doručiť kvety s mobilom záhadnej dievčine. „*Ani sme sa nehladali a predsa sme sa našli,*“ znela mu v ušiach melodická pieseň od Elánu. Kroky už počul úplne blízko vedľa seba, ani Elán ich neprehluší. „*Je to asi babkina dcéra. Dofrasa, prečo babička nedala vedieť dcére, že je to jej výslovný súhlas, aby som si natrhal ruže z jej záhrady. Ja toto poslanie jednoducho musím splniť. Nedám sa zlomiť. Láska je nezlomiteľná. A ak aj niekto rozbije klavír, hudbu nezabije,*“ hovoril si v duchu. Postava sa prechádzala blízko neho a riadne syčala. „*Určite niekto zo susedov videl tú krádež ruží a udal ma,*“ pomyslel si. „*Je to udanie voči láske. To nemožno tolerovať. Tento súboj vyhrám. Ani sa nepohnem, ani nedýcham,*“ hovoril si so smiechom v duchu. „*Odíď už, vidíš, že zlodej už stihol ujsť. Vidíš! Tak načo ešte sledíš?*“ pýtal sa, v duchu, neznámej osoby. Je úžasné, čo všetko dokáže láska s človekom urobiť, je úžasné, čoho všetkého sme schopní pre milovanú osobu.

„*Haló pane, ste tam? Haló!*“

V tejto chvíli mladík identifikoval babkin hlas a neskutočne sa potešil.

„*Ale čo tá krv?*“ pýtala sa babka s údivom.

„*To nič! Pre lásku treba vyliť aj krv.*“

„*Ako to urobil Kristus, áno, správne hovoríte. Ukážte, pomôžem vám, natrhajte jej tie najkrajšie, a ajhľa, tam sú aj krásne žlté tulipány, vyberte jej aj z tých. Bordová so žltou je romantická kombinácia.*“

Je to komické, ako babka pomáha pri krádeži vlastných kvetov. Je to priam úžasné.

„*Ďakujem vám babka, veľmi ste mi pomohli.*“

„*Pomohla som láske. A tá je odsúdená len na pomoc, lebo je to zmysel života. Nech sú tieto kvety symbolom tejto vašej lásky. A počkajte, idem*

zobrať nejaký obväz na tie vaše rany lásky! A pozdravte ju. A dúfam, že vám to vyjde. A ako dlho sa poznáte?“

„Asi polhodinu, babka, polhodinu!“

„Polroka?“

„Nie, babka, polhodinu.“

„Ejha, láska fakt nemá logiku!“

„Nemá, nemá! Ale to je úžasné. Celý svet je o logike, o kalkuláciách, ale láska má iné pravidlá.“

„Tu máte obväz. A tu je alpa na dezinfekciu.“

„Ale to nemusíte, babka, ako sa vám odvdáčim, už ste pre mňa toľko urobili, nechali ste si už aj vlastné kvety zničiť.“

„Ale veď ja na nich nebazírujem. Kvety sú na potešenie a mňa už potešili dosť. Nemôžem byť taký sebec, aby som mala tie kvety len pre seba. No a dcére to už nejako vysvetlím. Ale nie, už prichádza. Bežte a buďte šťastní!“

„Ďakujem babka. Pán Boh zaplať. Dovidenia! „Dobrý deň,“ lúčil sa a zároveň zdravil dcére odchádzajúc z miesta činu a držiac úlovok za chrbtom.

„Elenka, mám veľkú radosť, pomohla som núdznemu. To je taká radosť.“

„A čo sa mu stalo, mami?“

„Poranil sa.“

„Aha, a veľmi? A na čom?“

„Máme koláče, choď si naložiť!“ odpovedala jej systémom rýchlejšie a nečakanej zmeny témy.

Rozhovor už ďalej nepočul. Ponáhľal sa do Vrútok za tou zlatou dievčinkou, ktorej dlžil mobil, ale aj kvety, veď jemu už urobili radosť. A ich poslaním je urobiť radosť tomu anjelovi. Tieto kvety si začínajú plniť svoje poslanie, pre ktoré vyrástli v kralovianskej záhrade. Ruka mu stále krvácala. Aj kvety už boli od krvi. „Neviem, čo ma to pochytilo, nevedel som si rozumovo vysvetliť svoje počínanie. A asi aj v živote je to tak, že všetko sa rozumom vysvetliť nedá. Niečo vysvetlí len srdce, je na to priam predurčené, to šlachetné ľudské srdce, ktoré jediné z pozemšťanov má tú úžasnú schopnosť, schopnosť ľúbiť,“ premýšľal mladík.

Medzitým prišiel znovu na stanicu. Stihol to skvele. O 5 minút prišiel vlak do Vrútok. Vystúpil na tej starej vrútockej stanici, ktorá má však od toho dňa pre neho akýsi osobitný nádych ruží. Ruží, ktoré patria jej, len jej. Dievčine, ktorú zazrel na vzdialenosť asi sto metrov. Vedel, že je to ona. Aj ona ho zbadala. Pobrali sa k sebe naproti. Kvety skryl za chrbát.

„Ahoj. Ďakujem, že si mi pomohol. Máš ten telefón?“

„Žiaľ, ja som ho tiež zabudol vo vlaku,“ zažartoval Samo s kamennou tvárou.

„Nežartuj. Ja ho súrne potrebujem.“

„Prepáč. Nemám ho.“

Siahol do vrecka a až ho zamrazilo. Vo vrecku nebol. „Snáď som ho nestratil v tej záhrade. No doparoma,“ povedal si v duchu. „Snáď sa tento žart nemení na skutočnosť?“ pokračoval v konverzácii sám so sebou.

Dievča na neho pozeralo celé zmätené, smutné, až priam nahnevané.

„Prepáč, ja som chcel zažartovať, ale zrejme som ho stratil v záhrade, keď som ti trhal tieto kvety. To je snáď sen!“

„V akej záhrade, aké kvety, si...“

„Prepáč mi,“ skočil jej do reči, „vrátíme sa hneď do Kralovian po telefón. Viem, kde je. A tu sú kvety pre teba. Myslím, že si ich zaslúžiš, za ten smútok, čo si prežila.“

„Ďakujem, ale to si nemusel. Inak ja som Barbora.“

„Samo, teší ma. Skočíme do tých Kralovian?“

„Jasné, dúfam, že sa nájde, lebo ja ho strašne potrebujem. Ale tie kvety si naozaj nemusel. A pozerám, že aj...“

„To nič, to je len škrabnutie.“

„Ale krváca, ako keby ti ju pohrýzol pes.“

„To je v pohode, poďme pozrieť vlak.“

„Aký vlak?“ opýtala sa Barborka zmätene.

„No veď do Kralovian. Stratil som tam v záhrade tvoj mobil.“

„Ale, načo si mi vlastne kupoval tie kvety?“

„Trhal. Len tak, chcel som ti urobiť radosť, ani neviem prečo.“

„Ďakujem, ale som z toho taká zmätená, veď sa ani nepoznáme.“

„To nič, poďme pozrieť vlak.“

Barbora mala vtedy slzy v očiach, utkvel mu ten jej výraz v pamäti.

„Neplač slečna,“ hovoril jej s úsmevom, „nájdeme tvoj telefón.“

„Musíme,“ dodala. Samo veril, že Barbora nie je taká zmätená kvôli telefónu.

„Nájdeme ho. Keby sme aj celé Kralovany mali prevrútiť hore nohami,“ dodal mladík s úsmevom, hoci mu veľmi leptalo, že ho už nenájdu

„Daj mi naň číslo,“ práve dostal nápad.

„Načo?“

„Zavoláme tej babke, ktorá ho zrejme má.“

Mobil dlho zvonil. Zrazu ho zdvihla nejaká slečna. Bola to zrejme babkina dcéra. „Chvála Bohu,“ povedal som si.

„Á, vy ste ten zlodej ruží?“ povedala to tak nahlas, že to muselo počuť celé kupé, v ktorom sedel s Barborkou. Ona očervenela a podobne v tej chvíli musel vyzerať aj on.

Dohodol sa s babkinou dcérou. Zobrala to s úsmevom. Sľúbil, že jej za kvety zaplatí. Bol to riadny trapas. Hoci, mal povolenie od jej mamy. Ale to by zbytočne niekomu vysvetľoval.

V tej chvíli, keď boli vo vlaku, bolo to trochu zmätené. Ale rozprávali sa a povedala mu dosť veľa o sebe. Vystúpili v Kralovanoch. Pomohol jej. Ruku mala krásnu, úžasnú, jemnú. Bol to len okamih, ale úžasný. Išli priamo k domu č. 43. Nebolo to ďaleko. Zazvonili. Otvorila im babkina dcéra. „Prepáčte. Máte ten mobil?“

„Nejdete cez plot?“ povedala uštipačne.

„Prepáčte,“ bránil sa, „ale myslel som, že môžem.“

„Netrápte sa, je to v poriadku. Dáte si jablkové koláče?“

„Ó, tie milujem,“ povedal bez ohľadu na to, či to bolo v danom okamihu slušné.

„Ale dúfam, že nabudúce si kvietky kúpite v našom kvetinárstve v Dolnom Kubíne.“

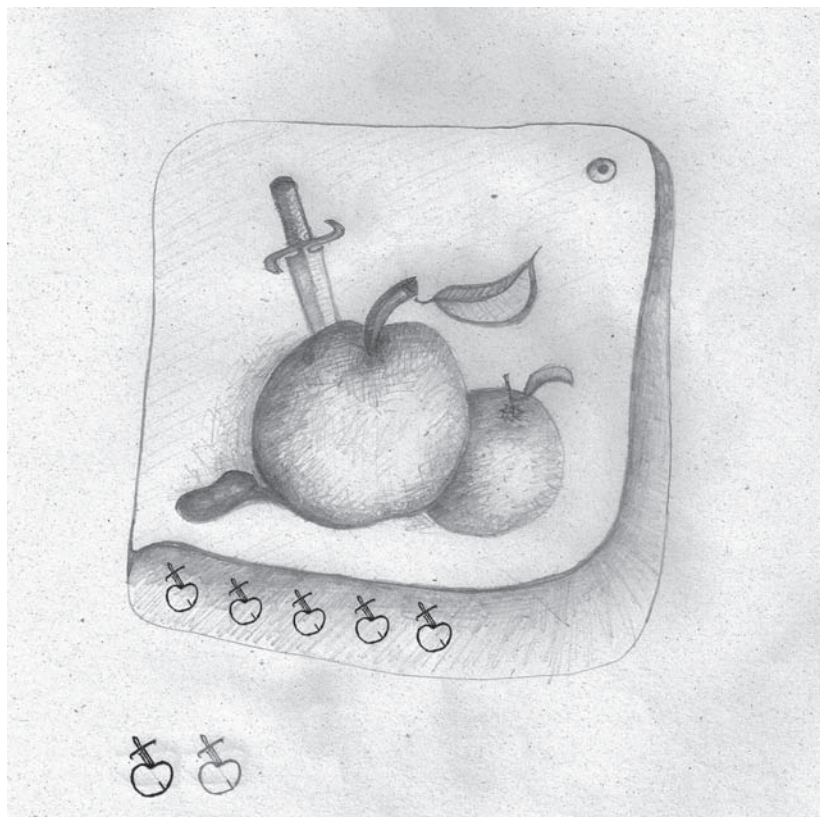
„Ó, to som nevedel, určite, rád vám urobím obrat, keď bude príležitosť. Ale také kvetinárstvo by sa určite uživilo aj tu v Kralovanoch. Určite sa v týchto končinách nájde viacej slečien, ktoré zvyknú vo vlakoch

strácať svoje mobility,“ povedal s úsmevom, pozrúc sa na krásnu Barborku.

A príbeh ich zoznámenia bol na konci. Ale pokračoval ďalší, alebo ďalšie. Ako ďalej títo dvaja pokračovali, to je už na fantázii čitateľa.

Niekoľko by si možno povedal, že aké bizarné. Že aké nasladlé. Ale nálepky pre Barborku a Samuela nehrali žiadnu rolu. Bol to ich príbeh. A nech by ho akokoľvek skrášľovali, alebo pretvárali, vždy to bude ich príbeh a vždy bude takýto. Aj keď pre mnohých nereálny. Ale kto sme, aby sme súdili reálnosť a nereálnosť príbehov? Aj naše príbehy si vytvárame len a len sami. **A sami vieme, že mnoho vecí, ktoré sa zdajú zdanlivo nereálnymi, sa reálnymi stávajú.**

AKO MALINA A POMARANČ
CHALÚPKU
OD PLIAGY ZACHRÁNILI

AKO MALINA A POMARANČ CHALÚPKU OD PLAGY ZACHRÁNILI

Harabela tušila, že zakomponovanie Karfiola do štruktúry tajného spolku na ochranu plazov, bude mať pre jej eseročku skvelý dopad. Tak sa aj stalo. Karfiol už v prvé dni začal húževnato pátrať, sliediť a špehovať. Skupina Ovocníkov, ktorá mu bola tajne na pomoci, taktiež získala neskutočne dôležité spravodajské informácie najcitlivejšej kvality, teda A1+. Karfiolova manželka Kleofeníta netušila, že Karfiol je agent tajnej služby. Vedela len toľko, že pracuje v celulózkach a papierňach, kde je evidovaný na pracovnej pozícii hľač odporného smradu podobajúceho sa na zhnitý karfiol. Kleofeníta sa raz pri príprave polievky s brokolicou a šunkou pomýlila a namiesto šunky hodila do šunkovej polievky klobásu. Prišlo jej to ľúto, lebo Karfiol klobásu nevedel znieť. Chcelo sa jej kýchnuť. Podišla ku oknu, aby sa pozrela do slnka. A čo nevidela. Skupina Ovocníkov chodila po ulici pred jej domom a sliedila. Lupy sa len tak blyšťali. Tak sa naštvála a zavolała Harabele.

„Haló, kto je tam?“ opýtala sa Kleofeníta.

„Však tá, ktorej voláš,“ odvrkla prácou zavalená Harabela. Odkedy prešla na tajnú službu na plné obrátky, musí zabezpečovať spravodajské informácie pre chod celého lesa, ale aj okolia.

„Ale ja som zabudla komu volám,“ odvetila Kleofeníta a položila.

Kleofeníte sa občas stávalo, že zabúdala, komu volá, a tak zahanbene položila. Ovocníkovia už nepátrali. Harabela ich dala okamžite stiahnuť. Veď mala službu clir v mobile, teda identifikáciu volaného, tak vedela, že jej volá Kleofeníta.

Ovocník Pomaranč, ktorý riadil spravodajskú akciu s krycím názvom *Smradľavý fenikel*, zapisoval aktuálne správy zo sledovania. Tvrdil, že aktuálne lesu nehrozí nič zlé. Obával sa jedine o novú lesnú chalúпку, v ktorej žili mnohé celebrity zo sveta rozprávok. Spokojne si tam nažívali Luko s Mukom, občas ich chodievala navštevovať

Patrícia Pariabková. Na prízemí žili Dedo Žosef s Mambulkou. Väčšinou robili úlohu správcov domu. Dedo Žosef vymieňal poistky či žiarovky, Mambulka polievala kvety. Vo vedľajšej kutici sa usídlil Karel Bott. Skromný to pán. Jeho izbu charakterizovali noty. Spev sa odtiaľto ozýval prakticky vždy. Treťou izbou bola izba pre Glistovnovcov. Odkedy sa svet zmenil, hľadajú radšej les a apartmán v chalúpke rozprávkových celebrít sa im zdal ako ideálne riešenie. Štvrtú izbu obýval Ferminátor. Zmenil sa. Spokornel a je z neho dobrý človek, ktorý pomáha druhým. Rada pre vysielanie a retransmisiu ho pre jeho dobro zaradila k rozprávkam. Televízii Lesík to ale skrížilo plány. Nevyhovuje im, keď sa takto menia dejiny dobra a zla filmu a rozprávok. Podali podnet na ústavný súd, ten bude rozhodovať, ako obligátne, nevedno kedy. Piata izba patrila veveričke z doby ľadovej, čo má rada orech. Dokonca sa ním aj spáva. Má naň vyrobený aj špeciálny stojan. Prechádzame k hornému podlažiu. Izbu vedľa pracovne okupuje Blf. Ale častejšie je mimo izby ako v nej. Splašene pobehuje od jedného rohu k druhému a hľadá nejakú mačku. Načas odišiel zo svojej planéty. Prišiel na Zem žiť pustovnícky život, aby sa odnaučil od jedenia mačiek. Pokúša sa sem dostať aj Mirku z Burmunu, no zatiaľ nechytil signál na novej vysielateľke.

Nadišla chvíľa večere. Za vrchom stola sedí dedo Žosef, správca domu a vedľa Karel Bott s Mambulkou. Nasledujú orechovník, Glistovnovci s Blfom. Blf bežnú stravu neje, tak tam len obsmrda, ale baví ho to, nuž a Ferminátor sa v čase jedenia nabíja pri najbližšej elektrickej zástrčke. Samozrejme, Kajova noha sa stále hýbe a hýbe, trasie celým stolom. Má v nej nejaký tik alebo čo. Tak to skúša riešiť tiktakmi, skorocelom a solvinou, ale zatiaľ nezaberá. Dnes večer majú prísť vzácní hostia; Cici dlhá pančucha s opicou Škrupicou. Majú zvestovať noviny o tom, kto sa snaží škodiť chalúpke, ale aj celému lesu.

Opica Škrupica zazvoní, medzitým urobí štyri saltá a zatočí sa jej hlava. Omámené sa pozerá na vrátnika, toho strašidelného z Hadamovcov, ale on je dobrý človek, len vyzerá strašidelne a dedo Žosef ho najal, aby mali otvárača dverí. Opica sa zľakla, ale Cici dlhá

pančucha ju ubezpečila, že možno bude veselo, lebo keď je v dome ten vrátnik z Hadamovcov, tak je reálna možnosť, že tam bude aj špeciálny jednoručný sluha.

Celé osadenstvo pozorne počúvalo. Napäto hlásili slová vyslancov od ochrannej agentúry. Harabela pripravila list, ktorý mali prezentovať hostia osadenstvu. Dredy a Harny Glinstovnovci boli netrpezliví a rýchlo chceli čítať. Tak sa Ferminátor našťval a hodil po nich jedno oko. Ale inak je dobrý, len občas má chuť byť vodcom. Glinstovnovci stíchli. Červené oko sa pozeralo na nich z podlahy, zatiaľ čo opica Škrupica debatovala s Blfom. Cici dlhá pančucha pripravovala stojan na prejav. Hneď, ako to videl Bott, začalo mu viacej triasť nohou, zacítil vidinu, že si môže zaspievať. Aj s notami a stojanom. Hneď poškuľoval aj po drôte, čo visel zo zvona na ohlasovanie obedov. No keď to zbadal Dedo Žosef, upokojil ho, nech nechá teraz rozprávať o dôležitých veciach.

Čin čin čin, klopkala opica Škrupica po pohároch. Oznamovala hostom, nech sa usadia, že idú s Cici dlhou pančuchou prečítať závažný postreh.

„Drahí obyvatelia chalúčky, ale aj celého lesa. Spravodajskou operačnou činnosťou sa podarilo zistiť, že v okolí na vás číha nebezpečenstvo. Nebezpečenstvo zatiaľ z taktických dôvodov nemôžeme prezrádzať, aby nevznikla panika. Dávame vám len výstrahy, aby ste si dávali pozor, nezdržovali sa v podozrivých zónach a stále sa okolo seba pozerali. Držte sa najlepšie stále spolu. Aby nepriateľ nemal väčšiu šancu dostať sa k vám. Uvedomujeme si, že je silný a preto potrebujeme aj pomoc zo zahraničia. Vypísali sme tender na zabezpečenie aktívnej ochrany a operačnú činnosť rýchleho nasadenia v lese. Pri otvaraní obálok boli prítomní piati členovia komisie. Do tendra sa právoplatne zapojili len Rýchla rota Čipsa a Dipsa v konzorciu s nindža-chobotnicami, čo nám ale pre ich vysokú údernosť vyhovuje. Očakávame, že Rota Čipsa a Dipsa s nindža-chobotnicami les zachráni. Pán Boh im v tom pomáhaj. Mali by sa do akcie zapojiť o dva dni. Dovtedy sa zabarikádujte.

Vaša Harabela z bezpečnostnej tajnej služby.“

V chalúpke zostala pochmúrna atmosféra, ale Bott to zachránil akousi rytmickou piesňou. Ovocníkovia medzitým posilňovali svoju

operačnú činnosť. Ich rady posilnila mrkva, kaleráb, jablko, banán a dokonca aj exotické kiwi. Zisťovali takmer všetko o pliage, ktorá sa ženie lesom a hubí všetko živé. Ľudí, kreslené postavičky aj zvieratá. Vedia, že nastal čas na silný úder, ktorý ich zachráni. Ale ovocníci boli len agenti. Nemali výkonnú právomoc. Vytrčali z nich ale dvaja členovia, volali sa Malina a Pomaranč. Malina obsahuje veľa dôležitých vitamínov, pomaranč taktiež, predovšetkým vitamín C. Na vlastnú päsť sa rozhodli byť v pátraní tvrdšími, v postupoch inými a tak pre tento svet nepochopiteľnejšími. Pre to aj dostali od Harabely pokarhanie. Ale rozhodli sa, že aj tak to bude stáť za to, lebo pomôžu svetu, aby sa zmenil. Aby odstraňoval stereotypy, nudu a nálepky. Odišli do vedľajšieho lesa za istým vedcom menom Majster C. Doniesli mu vzorky pliahy a Majster C pochopil, že to práve oni majú možnosť les zachrániť. Ale medzitým, ako sa v chalúpke majstra C vo vedľajšom lese oznamovali výsledky rozborov, vtrhli do chalúpky kukláči a vzali Majstra C, Malinu aj Pomaranča do väzby na neznáme miesto. Všade okolo to páchlo olejom, boli zrejme v nejakej priemyselnej zóne, to je všetko, čo sa dalo rozpoznať. Ale aj medzi obyvateľmi chalúpky v ohrozenom lese sa našiel niekto, kto bol ochotný ísť proti prúdu, bol to Muko a prehovoril aj Patrícii, nech idú hľadať Malinu a Pomaranč. Po dlhom putovaní ich našli.

Medzitým na Schwechate pristála Rota Chipsa a Dipsa spolu s nindža-chobotnicami. Pliagou bolo nakazených už veľa obyvateľov lesa. Vrabčky, veвериčky, jelene, diviaky, zajačiky a ďalší. Komando prišlo a začalo pliahu hasiť a dusiť. Majster Drevenica dirigoval svojich bojovníkov z tímu nindža-chobotníc ako najlepší dirigent sveta La Scalu, Čips a Dips sa tiež neskutočne činili. Bili sa hlava nehlava, jeden úder za druhým, ale votrelec mal stále prevahu. Rýchla rota začala prehrávať.

Utekajúci z vedľajšieho lesa sa zmobilizovali. Malina, Pomaranč, Patrícia a Muko, sprevádzal ich aj Majster C, ale stále mu z vrecka vypadávali skúmavky, tak sa po ne musel neustále vracieť, až začal strácať dych. Z diaľky ešte zakričal: „*Pravda je tam, kde som to objavil. Teda že Rota s Nindža-chobotnicami si sami neporadia. Že je potrebná aj ďalšia zložka. Preventívna, nielen represívna.*“

„Vieme, vieme,“ kričal Luko, „vieme a ďakujeme, Majstro C.“ Malina a Pomaranč bežali tak rýchlo, ako to len išlo, vedeli, že majú za cieľ záchranu lesa a chalúčky.

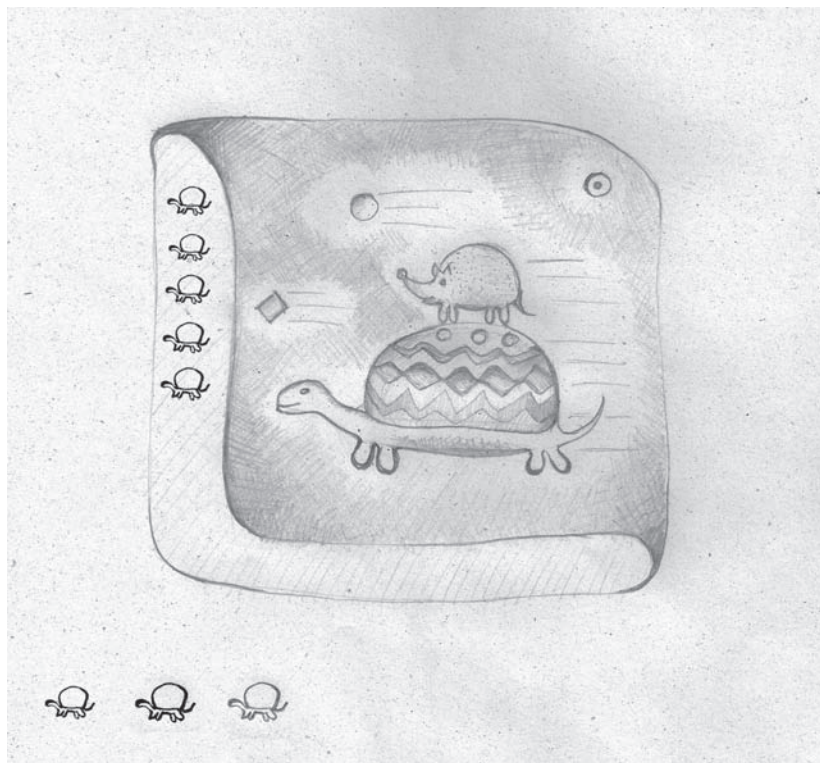
Hneď pri príchode na hranice lesa ich čakala našťvaná Harabela a pýtala sa, prečo opustili svoje pozície, prečo sa hrali na hrdinov a prečo teraz vojnu vďaka nim prehrávajú. Malina jej povedala: „Harabela, čo si krepá, veď my sme zistili, že to práve my, ovocníkovia, máme tú obrovskú šancu pliaгу zastaviť. Všetci naši agenti musia ísť pomáhať. Okamžite všetkým dajte jesť ovocie. Pretože Majster C skúmavkami zistil, že máme dočinenia s vírusom chrípky, angíny, nádchy a bojovať proti ním môžeme predovšetkým preventívne a to jedením ovocia.“

Harabela nepochopila. Táto informácia s ňou ani nepohla a okamžite Malinu s Pomarančom zatkla. Nechala ich odviešť do Ilavy. Ale čo sa nestalo. Jeden bachar, čo mal nočnú v Ilave, sa dal do rečí so Malinou a Pomarančom. Malina ho informovala: „My sme zistili, že to práve my ovocníkovia máme tú obrovskú šancu pliaгу zastaviť. Všetci agenti ovocníkovia musia ísť pomáhať. Okamžite všetkým dajte jesť ovocie. Pretože Majster C skúmavkami zistil, že to práve máme dočinenia s vírusom chrípky, angíny, nádchy a bojovať proti ním môžeme predovšetkým preventívne a to jedením ovocia. My máme možnosť zachrániť celý les, tak nás, prosím, pustite.“ Bachar pochopil, že majú pravdu, pustil ich, vypol alarmy. Malina s Pomarančom rýchlo putovali do lesa, pričom občas zastali a chlipli si zo vzácneho japonského zeleného čaju Matcha - bohatého na antioxidanty. Telefonicky sa spojili s Majstrom C. Na rokovaní boli aj Čips a Dips. Všetci traja pochopili a prikázali spojiť sa s ovocníkmi, aby aj ovocníci boli súčasťou údernej jednotky. Pochopili, že to práve Harabela s Kleofenítou dali odviešť Majtra C do vedľajšieho lesa a spolupracovali tajne na zosnovaní plánu na odstavenie lesa pliaгу, aby mohli zbohatnúť na predaji dreva. Polícia okamžite Kleofenítu s Harabelou zatkli a odviekli do Leopoldova. Malina s Pomarančom zožali obrovské ovácie. V chalúpke na ich počesť usporiadali veľkú párty, kde sa rozdávali párky, ovocné šaláty, japonský čaj tiekol potokmi. Aj Bottova hudba len tak vábila okolitý

svet, aby sa pridala do programu jedenia ovocia a pitia zeleného čaju, pretože je to dôležité a chráni nás to. Malina s Pomarančom si pripili jablkovým džúsom a povedali: „*Ludia, jedzte ovocie a pite japonský zelený čaj, budete zdraví len taká jedna báseň, ovocie je dôležité, má veľa vitamínov, ktoré nás chránia pred chorobami, taktiež obsahujú ďalšie dôležité prvky. A zelený čaj obsahuje potrebné antioxidanty.*“

A tak sa rozprávka skončila idylickou atmosférou na párty celebrit v chalúpke. Okolo stola sedeli všetci obyvatelia, aj hostia ako opica Škrupica a Cici dlhá pančucha, Karel Bott pil jablkový nektár chrániaci hlas, dokonca aj Ferminátor, hoci nikdy nejedával, si púšťal do svojej konštrukcie hroznové guličky, ktoré sa mu tak veľmi podobali na jeho oči. Glinstovnovci jedli citróny, preto mali také zmraštené tváre ako ten pokrčený pes. Luko s Mukom jedli maliny, Patrícia jahody, Cici dlhá pančucha s opicou Škrupicou, samozrejme, banány. A Blf sa tiež dal na ovocie, kúpil si čokoládové mačacie jazyky, myslel si, že je to ovocie, no to neprekáža. Dedo Žosef Mambuľke hovoril: „*Vidíš, vravel som ti to!*“ Popritom si zahrýzal z jablka a ona jedla hrozno. A vedľa sedeli šťastní Malina s Pomarančom popíjajúci zelený čaj, vediac, že oni sa môžu najesť jeden z druhého. Sú šťastní, že majú jeden druhého, že sú pre seba také výdatní a energickí a obohacujúci. A pomohli meniť svet k lepšiemu svojou ochotou byť iní a ísť proti prúdu. Sedeli tam za hudby Karla Botta plieskajúceho víťazoslávne šnúrou, Ferminátor si žongloval okami. A všetci boli šťastní, že je opäť všetko v poriadku. Aj vďaka ovociu a zelenému čaju. A predovšetkým vďaka ochote ísť proti prúdu.

LETIACI JEŽKO A UKRUTNÁ KORYTNAČKA

LETIACI JEŽKO A UKRUTNÁ KORYTNAČKA

Perek námorník išiel po palube svojej lode a zrazu stretol akési divné stvorenie. Bolo nesmelé, skrývalo sa za dvere kajuty. Perek podišiel pomaly bližšie. Nuž, bol to ježko. Ale ten ježko mal jednu anomáliu. Na chrbte mal nejaký divný pichliačovač. Bol to precízny systém. Suchý zips a ňom napichané pripínačky. A hoci sa veľmi hanbil, podišiel k Perkovi námorníkovi.

„Jéj, aký zvláštny ježko. Čo tu robíš, ježko?“ spýtal sa Perek.

Ježko odpovedal: „Nuž, prišiel som sem na túto loď hľadať arché. Vieš, ja som ježko, čo stratil pichliače a nosím preto len takéto na suchom zipse. Ale keď nájdem arché, zmierim sa so suchým zipsom.“

Perek na to odvetil: „Nemôžeš ísť s nami. Okamžite vyplávaj naspäť z lode.“

„Nemôžem? Prečo nemôžem? Veď ja si cestu odpracujem.“

„Budeš zle vplývať na posádku. Posádka potrebuje vzory silných a zdatných, nie nedokonalých. Budeš zle vplývať na posádku, vypadni odtiaľto!“

„Prosím, pán kapitán, prečo ma nevypočujete? Ja si to odrobím. Ak uveríš, že ti môžem byť osožný, budeš mať na mňa nie powtarzalne spomienky.“

Perek sa opýtal: „Aké spomienky? To po akom hovoríš?“

„Prepáč, ja som pôvodom z Poľska. A občas mi vypadne slovo. No nie powtarzalne znamená... hm... hm... počkaj špenátovník, počkaj... hm... Nezopakovateľné.“

„Neopakovateľné, sa hovorí. Dobre teda, dám ti šancu, keď si taký srandista.“

„Wooow, to fakt? Takže ma nevyhodiš do mora?“

„Nevyhodím, ale povedz, aké spomienky, ja mám spomienky rád,“ povedal Perek.

„No... to... hm...“

„Nemrv sa tu a hovor.“

„Najprv sa u teba zamestnám ako škrabka na zemiaky. Teda nie škrabka, ale to, čím robíš zemiakovú kašu...“

„Akú zemiakovú kašu? Jaj, dokelu, ale ja jem iba špenát. Tak vymysli lepší nápad.“

„No, hm... no... hm... ako ti to...“

„Hovorím ti, jež! Nemrv sa mi tu ako rožok na strúhanku a hovor!“

„No, môžem ti povedať vtip: vieš ako sa povie jež po poľsky? No predsa Kaktus pochodowy.“

Perek sa rehotal, ale do toho niečo veľmi na lodi buchlo. Nikto nevedel, čo to je. Z kajuty vyšiel Derreck. Ospravedlnil sa. Padla mu na zem jeho pištoľ. Jež sa totálne triasol, skoro vytriasol všetky pripínačky zo seba. Perek len tak pozoroval a povedal:

„Pán inšpektor, netrápte sa, pokiaľ nám ňou neurobíte dieru do lode, tak je to OK.“

„Veď ja som ňou už urobil dieru do sveta, hahaha,“ rehotal sa inšpektor Derreck a pozrel sa podozrievavo na ježka.

„Dobrý deň, pán inšpektor. Máme tu jeden problém, neviete nám ho vyriešiť?“ ozval sa promptne ježko.

„A aký problém?“ odpovedá Derreck. „Ja mám dovolenku, nuž ale ak je tu nejaká vražda, mňa baví vyšetrovať. Čo za problém?“

„Ježko, čo ty tu debatuješ s našimi klientmi?“ opýtal sa tvrdo Perek.

„Pokojne, neprekáža mi to, veď sa podobá na môjho kolegu Farryho Hleina, mám rád takéto nežné tvory,“ odpovedal Derreck.

„To je ten, čo sa vás pýtal, že či meditujete? Keď ste rozmýšľali, kto je vrah?“ opýtal sa s úsmevom ježko.

„Ten, ten. Čo je to za problém závažný, prezávažný?“

„Potrebujem získať úlohu pre mňa. Na tejto lodi, aby ma kapitán nevyhodil do mora.“

„Úlohu?“ nechápavo krútil hlavou Derreck. „Akú ty už môžeš mať úlohu? Tvojou úlohou je byť len ježkom a my ťa musíme len lúbiť a ochraňovať.“

Perek si odplul: „Ach, aký romantik,“ zašepkal si popod fúz.

„Ale ja aj tak chcem byť pre spoločnosť a túto loď prospešný. Ľudia by mali byť prospešní,“ odpovedal ježko.

„Moje meno je Štefan. Štefan Derreck. Dám ti teda úlohu. Budeš mi pomáhať hľadať zmysel života. Lebo som síce skvelý vyšetrovateľ, ale zmysel života som ešte nenašiel.“

„Zmysel života? Arché? No to hľadám aj ja!“

Perek prevrátil očami. Zahasil fajku, ktorú fajčil a povedal:

„Počujte, vy filozofi, vy si tu debatujete a ja si idem pospať. Kto to má počúvať takéto sladáky?“

„Dobrý vietor, kapitán, dobrý vietor,“ odkázal Derreck.

Usadil sa vo svojej kajute a ponúkol miesto aj ježkovi.

„Budem ťa volať Zips,“ uľahčil si oslovovanie ježka Derreck.

„Veď ja sa tak aj volám, tipli ste si správne moju prezývku.“

Derreck sa zhlboka nadýchol. Chystal si so Zipsom obrovské plány. Možno by sa niekomu zdali trafené, ale pre človeka, ktorý verí, je možné všetko. Povedať, že je niečo nemožné môže len skeptik. Derreck potreboval silnú spojku na odovzdávanie dôležitých odkazov. Cítil, že Zips by mohol byť natoľko úspešný a lojálny, že by ho do svojej misie mohol angažovať.

„Viete, Derreck, chcel som robiť na tejto lodi niečo fyzické. Napríklad škrabať zemiaky chrbátikom, alebo...“

„Alebo pucovať podlahu. však? Ešte to tak! Pekne budeš robiť veci, ktoré ti navrhnem, žiadne pucovanie.“

„O čo by išlo, pán Derreck?“ „Úloha je tajná. Nemôžem ti prezradiť detaily. Na začiatok pôjdeš a odovzdáš jeden lístoček doktorovi Fulmentierovi. Je to pán, ktorý býva tu neďaleko od mojej kajuty.“

Derreck chytil pero a papier a začal čosi písať. Zips nevidel, však je krpec. Napísal nejaké čarbanice, papier zložil a poslal Zipsa urobiť prvú úlohu. Zips papierik opatrne vzal a vybral sa smerom ku kajute, ku ktorej ho poslal Derreck. Zaklopal, ale nikto nereagoval. Klop klop klop... Nič. Už sa aj Zips chcel pobrať naspäť, že reku adresát je nezastihnuteľný, chcel aj vypísať žltý poštový lístok, ale zrazu sa dvere otvorili! Pomaličky, jemnučko, hororovo zaškrípajúc. Zipsovi zredlo. Vedel, že úloha poštára je neľahká, ale že ho stretne až takáto náročná rola, to teda nečakal. Z izby išli nejaké zvláštne zvuky. Nevedel, či má vojsť alebo nie. Bál sa, ale napokon rozhodlo presvedčenie, že Derreck by mu nechcel

ublížiť a vystaviť ho nebezpečenstvu, rovnako ho Zips nechcel sklamať. Veď toto je skúška, ktorú musí zvládnuť, aby dostal skvelé miesto na lodi.

Ježko opatrne vošiel, medzitým si napravil suchý zips so svojim provizórnym pichliačstvom. V izbe bola tma. Niečo sa pohlo v rohu a vydávalo to zvláštne zvuky. Nevedel, ako má zasvietiť, nevedel, čo má robiť.

„Doktor, doktor *Fulmentier*?“ nespoko sa opýtal ježko,
„*Che chee chce chee*“, ozývalo sa z rohu tmavej kajuty.
„Doktoro, ste to vy? Mám pre vás poštu.“
„*Chce chce*.“
„*Položím vám ju na zem, bojím sa, idem von...*“

V tom sa dotkla ježka akási ruka. Roztriasol sa. Ruka, alebo tvor ju vlastníci, zajačal, lebo sa pichol na pripínačkách. Tvor rýchlo zapálil svetlo. Nuž, bola to opica! Opica s menom Babayaga. Bola to luxusná opica Dr. *Fulmentiera*. Jeho kamarátka. A tanečná partnerka. Opica okamžite chytila ježka za ruky a začala s ním tancovať ako na rockovom koncerte. Bez melódie, bez ničoho, len tak.

„Čo sa to tu robí?“ ozval sa Perek námorník, ktorý práve išiel okolo.
„*Tancujeme*“, ozval sa šťastný ježko usmiaty od ucha k uchu.
„Čo robíte v cudzej kajute? Čo to má znamenať? Kde je Dr. *Fulmentier*?“ vošiel do toho Perek námorník.

„*Mal som mu doručiť odkaz od Derrecka*.“
„Aký odkaz?“
„*Neviem, to je listové tajomstvo*.“

„*Tak kde je Dr. Fulmentier*?“ „*To by som aj ja rád vedel, je tu len jeho opica*“, povedal Zips.

Perek sa zamyslel, jeho tvár stratila farbu. Ježko ho takého ešte nezažil. Zo sebavedomého výrazu to bol zrazu stav akoby videl ducha. Otočil sa na nohe a rýchlym krokom bez slova odišiel ku kormidlu. Prudko začal obracať smer. V tom vtrhol na palubu Derreck a kričal: „*Nemeňte smer, kapitán. Nemeňte!*“

Aj kapitán vykrikoval akoby šialený: „*Dr. Fulmentierovi sa stalo veľké nešťastie, musíme mu ísť pomôcť!*“

„Nebude to také ľahké, drahá, mňa sa neznavíš, s tým sa ľúč,“ začal si spievať Derreck známu pieseň. „Kde ten na to chodí?“ pomyslel si Perek.

„Musíme mu pomôcť!“ povedal Perek.

„Nebojte, kapitán, spoločnými silami mu pomôžeme.“ „Neotáčajte smer. Hľadáme v pokračovaní pokladu. Teda pardon, pokračujeme v hľadaní pokladu. Musíme ísť stále svojím smerom. Nesmieme sa nechať vykoľajit'. Nič nás nemôže odradiť od našich snov, ktoré máme a za ktoré bojujeme. Aj keď sme na čas stratili Dr. Fulmentiera, musíme bojovať a veriť, že sa vráti,“ zavelil Derreck.

„No však otáčam smer kvôli tomu. Len kvôli tomu,“ hovoril kapitán.

„Ale my máme iný spôsob ako ho dostať naspäť na palubu. Len musíme bojovať a veriť,“ povedal Derreck.

„Ach, Derreck, dokelu aj s tvojimi postupmi. Pri svojom kolegovi z nemeckého seriálu si si to mohol dovoliť, ale tu sme na lodi, ktorej rozumiem ja,“ frflal Perek.

„Zmenil si sa, Perek. Kde je tvoja odvaha? Kde je tvoj špenát? Kde je tvoja mužnosť, že keď niečo chceš, aj to dosiahneš?“

„Akože kde je? Veď mením kurz a chcem ho získať späť,“ oponoval Perek.

„Ale stratíme čas. My to urobíme tak, že ho získame naspäť prostredníctvom dôvery vlozenej do ježka.“

„Akej dôvery? Veď je to len ježko, ktorý navyše ani nepichá,“ neveriacky krútil hlavou Perek.

Ježko nechápal čo sa deje. Poskakoval si z jednej nohy na druhú.

„Ježko, vieš lietať?“ spýtal sa Derreck ježka.

„Lietat? Ja a lietat? Všet som ježko. Nemám krídla, neviem lietať,“ oponoval ježko.

„A vieš veriť? Dôverovať?“

„Viem... ale...“

„Tak tomu, čo verí, je všetko možné.“

Derreck položil na ježka pravú ruku. Tak opatrne, aby sa nepichol. A predniesol na celé hrdlo: „O terra mater, O sacrum creaturam creaturae hoc quod petit, ei quod credit. Quia fides superat omnia impedimentis.“ Prišiel k nim aj Perek námorník a pokračoval: „O terra

mater, O sacrum creaturam creaturae hoc quod petit, ei quod credit. Quia fides superat omnia impedimentis.“ /Ó, Matka Zem, O posvätné zviera zo všetkých stvorení. O to žiadame, aby sa mu splnilo to, v čo veria. Pretože viera prekonáva všetky prekážky./ Ježko im nič nerozumel, v latinčine nebol doma. Ale posvätná úroveň daného okamihu v ňom ešte zvýšila povinnosť dôverovať, veriť. Ježko veril. Pevne veril. Veril, že sa stane to, čo chcú oni a cítil veľkú chuť pomôcť im. Ježko sa stal zasväteným. Po tom, ako si ho títo lovci pokladu vyvolili, stal sa dôležitým rozdeľovníkom medzi úspechom a neúspechom. A to vďaka tomu, že veril. Derreck spoločne s Perkom zopakovali: „*O terra mater, O sacrum creaturam creaturae hoc quod petit, ei quod credit. Quia fides superat omnia impedimentis.*“

Stal sa zázrak. Ježkovi práve narástli krídla a to aj bez energetického nápoja. Len vďaka tomu, že veril. A ten čo verí, tomu nič nie je nemožné. Ježko bol menovaný dvorným poštárom tejto dôležitej lode. Derreck si ho vyskúšal, či sa nezľakne opustenej kajuty s divnou opicou. Skúsil ho. Na papieri boli len čarbanice. Nič veľké. Ale teraz mu Derreck slávnostne odovzdával mapu pokladu, ktorú má letecky doručiť doktorovi. Ako ho nájde, netušil. Ale cítil, že keď bude veriť, podarí sa mu to.

Ježko sa nestačil diviť. Bol zdivený ako divá hus. No a postupne sa veru aj na divú hus akoby menil. Derreck s Perkom neukázali ani najmenšiu emóciu. Ani len očkom nepohli, ani kútikmi, proste správali sa podobne profesorsky ako hokejový tréner Rostislav Čada, ktorý pri góle svojho tímu sklopí hlavu a pozerá sa do zeme. Ale predpokladám, že sa určite teší, len sa sústreďuje na ďalšie a ďalšie časti boja. Tak aj Derreck zostal stáť bez mihnutia oka.

„*Tak, ide sa do boja!*“ vyhlásil inšpektor.

„*Ide saaa, jupííí,*“ pridal sa ježko. „*Ale ja neviem lietať.*“

„*Akože nevieš, veď máš krídla,*“ protirečil mu Perek.

„*Môžem sa o to pokúsiť,*“ vyhlásil smelo ježko a urobil prvé vyskočenie a pokus o vzlietnutie. Spadol.

Derreck zdvihol varovný prst. Pozrel sa na neho svojím typickým podmanivým pohľadom, ktorý je neprekonateľný, a zavelil: „*Vieš, čo máš robiť.*“

„Verit!“ povedal ježko, nadýchol sa, zavrel na chvíľu ježkovské oči. A vzlietol. Išlo mu to spanile. Akoby lietal celý život.

Ježko si urobil okružný let okolo lode. Lietanie sa mu veľmi zapáčilo a ako ho spoznal, pochopil, že už nikdy nemôže chcieť zostať naďalej ježkom, lebo let je niečo, čo ho urobilo veľmi šťastným a dalo mu niečo, čo ešte v živote nezažil. Navyše, s krídlami dostal obrovskú úlohu.

„Príd' dole, príď,“ kričal Derreck a pritom mu spadla lupa na podlahu. Nerozbila sa.

Ježko priletel dole a slávnostne si vypočul inštrukcie. Derreck pokračoval: „Milý náš spolupracovník. Svojimi krídlami si zároveň okrem krásy a šťastia dostal aj spoluzodpovednosť za našu misiu. Nesklam nás. V prvom rade treba nájsť doktora. Mal by byť na ostrove Butron. Keď sa dostaneš na ostrov, zavolaj nám, že si ho našiel v poriadku. Hneď ako sa dostaneš na ostrov Butron, nezabudni si pokľaknúť a pobožkať zem. Je to znak pokory, priznávaš tým veľkú úlohu prírody v našom živote. Následne sa vydaj po strane hustého porastu. Leť. Obhliadni si terén, povšimni si prípadné znaky možných nepriateľov. Budú to predovšetkým slizké zelené žabie sprostane. Obrovské ropuchy chcú prekaziť našu misiu.“

„Čo je predmetom našej misie?“ opýtal sa ježko.

„Dozvieš sa v pravý čas. Teraz ti to nemusí pomôcť, v prvom rade v poriadku doleť, úlohou doktora je vysvetliť ti ďalšie veci,“ konštatoval Derreck.

Ježko teda vyštartoval. Na dohľad má ešte túto záhadnú loď. Poslednýkrát sa otočil, pozrel si ich a išiel smerom k ostrovu Butron. Ako letel, cestou zacítil divné bujnenie, chvenie vzduchu, nevedel, čo to je, zľakol sa, bál sa nového, nepoznaného. Mal chuť ísť dole, ale napadlo mu, že veď dole je len rozbúrené more. Zrazu, po zrúť sa dole, zbadal korytnačku. Áno, letiacu korytnačku. Skoro ho traf šlakil, teda šlak trafil, keď to zbadal, pretrel si oči a stále tam bola korytnačka. „Sadaj na mňa, ježovitý tvor, sadaáááááj. Šetri si sily a sadaááááj,“ kričala korytnačka na ježka.

„A čo ti preskočilo? Určite na teba nesadnem. Nezbláznil som sa. Nevieť, kto si. Leť si mimo mojej dráhy!“

„Ale čo si krepý? Veď ja som spoločníčka Derrecka. Však rovnako aj mne dali krídla a ja teraz vďaka tomu letím.“

„Ale to fakt?“

„Fakt, čo hovorím po mongolsky?“

„No ale akože mi o tebe nepovedali?“

„Aké, to nepovedali, do kelu, normálne sadaj na mňa, letím rýchlejšie. Povedz, kam letíš?“

„Letím... na ostrov...“

„Aký ostrov? Sadaj na mňa, ja tam tiež letím,“ povedala korytnačka.

„Ale, akože nevieš, kam letím, keď aj ty tam letíš?“

„Dobre, takže na rovinu, mňa poslali na iný ostrov, ale ešte predtým mám pomôcť tebe. Tak sadaj. Porozprávame sa cestou.“

Ježko si sadol. Korytnačka mu cestou hovorila o tom, ako si Derrecka váži a ako si ctí, že jej dal takú šancu. Dnes je nielen najrýchlejšou korytnačkou na svete, ale aj korytnačkou s úžasným poslaním. Povedala mu o akejsi mape, ale správala sa tajomne. Ježko ju len ticho počúval.

„Najbližší ostrov je Butron. Mám pristáť na ňom?“ pýtala sa korytnačka.

„Áno.“

Korytnačka pristála a pritom sa jej do očí dostal piesok z pláže.

„Ej, bistu beka, toto pristávanie stále nemám docvičené. No dobre, ježos. Vieš, čo ideme robiť teraz?“

„Kurník, čo sa ma na to furt vypytuje? Má poslanie a nevie?“ pomyslel si ježko.

„Najskôr by sme mali dohodnúť celý postup,“ povedal ježko.

„Dobre, môj postup je taký, že vybudujeme táborisko. Vybudujeme silné opevnenie, ktoré nikto neprebije, ktoré bude silné a nenápadné zároveň. Iba takto sa ochránime pred žabami. O žabách snáď vieš...“

„Ale, však my môžeme lietat!“ povedal ježko.

„Máš pravdu, môžeme, ale musíme aj niekde oddychovať. Ak nás oliznú jedovatými jazykmi v noci, sme v keli. V keli.“

„To máš pravdu. Tak poďme budovať!“

„Dobre, čakaj tu prosím. Ja sa na chvíľku vzdialim.“

Korytnačka odišla. Bola preč 10 minút, 20 minút, 30 minút. Ježko nevedel, čo sa deje. Cítil, že niečo nesedí. Zrazu na neho padla sieť. Nevedel, ako sa z nej vymaniť. Blížili sa k nemu žaby. Krídla nefungovali.

„*Nechajte ho! Prikazujem vám, stojte!*“ kričala korytnačka, ktorá sa z ničoho nič objavila na pláži. Bola to tá istá korytnačka.

Žabiaci zastali.

„*Zmiznite!*“ kričala korytnačka.

A žabiaci sa vytratili.

Korytnačka potom chytila mobil a zavolala: „*Inšpektor? Pokúsili sa o prvý útok. Ale zastavila som ich. Chránim ho. Majte sa, Derreck!*“

Ježko bol korytnačke veľmi vďačný. Cestou, ako išli hľadať ubytovanie, sa ježko priznal, že musia nájsť doktora. A nevedel prečo.

„*Aháááá, doktora! Jasnéeééééé! Jasnéeééééé.*“ Korytnačka vzlietla bez rozlúčenia. Veľmi rýchlo letela a ježko za ňou kričal. „*Kam letíš, kam letíš?*“ V čase, keď si ježko získal korytnačiu priazeň, sa zrazu korytnačka bez slova vyparila. Ježko bol smutný. Poletoval nad ostrovom a hľadal, kde by sa mohol skrývať doktor. Zrazu zbadal na pláži niečo ako mobil. Bol to presne mobil, z ktorého volala korytnačka. Mobil však bol vypnutý. Nešiel ani len zapnúť. Žiadnemu Derreckovi z neho nemohol volať. Sklamalo ho to. Letel okolo ostrova, zbadal aj hniezdo žabiakov. Vedel, že doktor bude niekde tam.

Následne zbadal ďalší mobil. Bol na pláži. Ten mobil už bol funkčný. Posledné volané číslo bolo 111. Znovu uveril korytnačke.

Ježko znova vzlietol nad ostrov. Zrazu pocítil opäť tlak ako pri prvom stretnutí s korytnačkou. Pozrel dole a korytnačka letela pod ním.

„*Pod' dole, chcem sa s tebou rozprávať,*“ povedala korytnačka.

Zišli dole na pláž. Sadli si na kameň a korytnačka spustila.

„*Derreck nás pekne oklamal. Chce získať poklad a my mu máme len poslúžiť ako lacné pracovné sily. Never mu. Ver mne. Veď som ťa aj pred žabiakmi zachránila. Mám moc, aby ma poslúchli. Pridaj sa ku mne. Získajme doktora, mapu a aj samotný poklad sami. Derreck*

s Pepkom nám nedajú nič. Nič. Nič. Získajme poklad a budeme veľmi šťastní. Rozdelíme sa fifty-fifty. Kašli na Derrecka. Vidím ti v očiach, že nevieš čo máš robiť, ale...“

„Prečo si ma opustila? Prečo si bez slova odišla?“ skočil jej do reči ježko.

„Ja... ja...“

„Prečo bol jeden z telefónov vypnutý?“

„Akože vypnutý? Veď som ti zachránila kožu,“ povedala chobotnica.

„Nechaj ma tak. Potrebujem si chvíľu sám zalietat' a popremýšľať,“ povedal ježko a vzlietol.

Zo vzduchu ježko zavolať na spomenuté číslo. A ticho počúval číslo 111. Nikto to nebral. Nikto. Nevedel, čo robiť. Nevedel, komu má veriť. Derreck mu dal skutočné šťastie, dal mu zmysel života a zrazu prišla korytnačka, ktorá sa správa záhadne, odíde si len tak. A záhadne ju poslúchajú žaby. Nevie, čo robiť.

Zrazu na mori zbadal loď. Zdalo sa mu, že je to loď Derrecka a Perka, reku pôjde sa na to všetko opýtať. Zišiel dole, ale bola to iná loď.

„Len pod' ďalej, len pod'.“

„Kto ste?“ opýtal sa ježko.

„Pod' do kormidelné,“ odpovedal záhadný muž. Loďka s dánskou vlajkou, muž s dánskym motívom na tričku.

Ježko vošiel do kajuty. A spýtal sa.

„Kto ste, pane? Ste Dán?“

„Som výplod tvojej mysle, toto sa práve nedeje, toto je rozhodovanie tvojho srdca a ja som sprievodca rozhodovaním.“

„Čožeeeee?“ neveriacky krúti hlavou ježko.

„Volám sa Søren Kierkegaard.“

„Aha, ja sa volám ježko. Nepoznám vaše meno.“

„Nie je dôležité.“

„Takže toto sa mi sníva?“

„Nie tak celkom. Len si sa zahĺbil do svojho srdca, vidíš v ňom dve možnosti a ja ťa zoznámim s výsledkom mojej filozofickej vedeckej činnosti, aby ti to pomohlo.“

„Ste majster v rozhodovaní?“

„Som len obyčajný filozof, ktorý pomocou filozofického bádania objavil rovnicu pre správne rozhodovanie.“

„Aká je to rovnica? Ja som nebol dobrý v matematike.“

„Je veľmi jednoduchá. Ako sa rozhodneš, keď si napríklad volíš medzi lietaním a kráčaním?“

„Radšej lietam, lebo aj keď som síce bol celý život zvyknutý kráčať, ako som spoznal letenie, nemôžem už kráčať, lebo by som sa ochudobňoval,“ vysvetlil Zips.

„A ja som tu už zbytočný, veď ty si to pochopil, sám si pochopil rovnicu rozhodovania,“ priznal sa filozof.

„Naozaj?“

„Naozaj, ježko.“

„Kierke... prepáčte, zabudol som meno, nerozumiem vám. Viete, aké mám rozhodovanie?“

„Viem. Rozhodni sa sám a podľa srdca. Ale rovnicu si pochopil, nebude to pre teba problém.“

„Aká je tá rovnica? To s lietaním a chodením?“

„Áno, ak raz spoznáš krásu lietania, už nechceš krácanie. Lebo by si sa už ochudobnil. Vieš, že hoci dakedy sa ti páčilo aj krácanie, lebo si nepoznal viac, teraz poznáš lietanie a ak by si nelietal, išiel by si sám proti sebe, stával by si sa dobrovoľne nešťastným.“

„Ale čo to má spoločné s rozhodovaním sa medzi Derreckom a korytnačkou?“

„Srdce ti povie, kto je klamár. Pozeraj sa na znamenia.“

„Myslíš.“

„Odišla. Bez slova. Alebo žabiaci... Myslíš, že len tak by ju tí žabiaci poslúchli? Bez toho, že by to bolo dohodnuté?“

„Ako to vieš?“

„Pochopil som logiku rozhodovania. Zistil som princíp rozhodnutí. Rovnicu rozhodovania. Veď to máš ako s tým lietaním. Chápeš to. Napíšem ti to na tabuľu. Pozeraj pozorne.“

„Dobre, Kiegard.“

„Kierkegaard, ježko, Kierkegaard. Volaj ma Søren, môžeme si tykať.“

„Dobre, Søren, mňa volaj Zips.“

„Takže Zipsík, počúvaj pozorne. Úbohý je taký tvor, ktorý nikdy nezatúžil po tom, aby z lásky obetoval úplne všetko. Teda ten, ktorý to teda ani urobiť nemohol.“

„Nikdy som nepoznal, čo je láska.“

„Ale poznal, Zips, poznal. Práve láska ti dala krídla. Keby si nemal vieru a lásku, nikdy nedostaneš krídla.“

„Aha. Takže ktorá z možností má u mňa vyhrať?“

„Podme ďalej v prednáške. Dôležité pri porovnávaní dvoch vecí je objaviť pravdu.“

„Ale ako?“

„Jednoducho. Je to moja tzv. Kierkegaardova veta. Málokto o nej vie, lebo ľudstvo toto nezaujíma. Pozerajú sa na svet inak než my, filozofi.“

„Takže ako je to s tou pravdou? Nemám už veľa času. Mám misiu.“

„Áno, máš pravdu, rozhodovanie nemá byť dlhé, navyše je maximálne jednoduché, keď sa riadiš podľa mojej vety.“

„Aká je to veta, veď už ma nenaťahuj, Søren.“

„Pozorne počúvaj, Zips! Ide o to, že len pravda, ktorá nás strhne a uchopí si nás, je skutočnou pravdou.“

Ježko zrazu precitol zo sna. Bol hore. Lietal. Počas lietania zadriemal. Snívало sa mu o Sørenovi, alebo to bolo skutočné? To ale nepovažoval za dôležité. Veľa z nás Sørena vo svojom živote stretne, hoci Søren zomrel ako 42-ročný v Kodani už veľmi dávno. Veľa z nás ho stretne a aj keď pochopí jeho vetu, neurobí podľa nej. Ale ježko pochopil. Vedel, že pravdou je tá pravda, ktorá ho povzniesla. Len pravda, ktorá nás bezprostredne strhne a uchopí je skutočnou pravdou. A bezprostredne ho strhlo a urobilo šťastným práve Derreckovo povolanie. Derreck ho urobil šťastným, lietanie ho naučilo byť šťastným a on už nemôže chcieť kráčať, on už nemôže chcieť uveriť nejakej korytnačke, nech sa mu jej ponuka zdá byť akokoľvek lákavá. Jeho urobil skutočne šťastným Derreck a splní preto poslanie od Derrecka. Ježko opäť zavolať na spomenuté číslo. Zdvihol to chrapľavý muž.

„Už si to, dokelu, vybavila konečne? Vybavila si to ty, korytnačia hlava nešťastná? Za čo ťa platím? Prečo tu ešte nemám ježa a Derrecka s Pepkom spútaných? Okamžite sa hlás! Okamžite ich prived', okamžite!“

Bol to žabiak. Ježkovi sa od prekvapenia vyšmykol mobil z labky. Spadol do mora. Zrazu pocítil ten zvláštny tlak, nad ním bola korytnačka a útočila na neho. Ježko letel čo mu sily stačili. Povedal si, že keď raz dokázal letieť, tak dokáže ešte rýchlejšie. Viera, láska, nádej a šťastie ho posúvali k ďalším zázrakom, dali mu ďalšie zbrane. Zrazu letel rýchlejšie. Na pláži čakali žabiaci so spútaným doktorom. Cítil, že dostane aj skutočné ježie pichliače. Veril v to a dostal ich. Najprv sa snažil popichať korytnačku, nešlo to, pancier bol pripevný, ale žabiakov rad radom všetkým pozabíjal. Ohnivé jedovaté jazyky len tak šľahali po celom ostrove Butron, ale ježko bol spolu s krídlami taký fantastický, že Huck Morris by mohol závidieť. Ježko oslobodil doktora. Doktor mu dal mapu a povedal, ako ju rozlúštiť. Okamžite išli hľadať poklad.

„Stojte, vy diletanti, Derreck vám to aj tak zoberie,“ kričala korytnačka.

„Neveríme ti, ty zradca. Bola si najkrajším anjelom, ale zradila si. Chcela si poklad pre seba a zradila si Derrecka aj všetko sväté, zradila si svoje šťastie a ja matke zemi prikazujem, nech ti sníme krídla.“

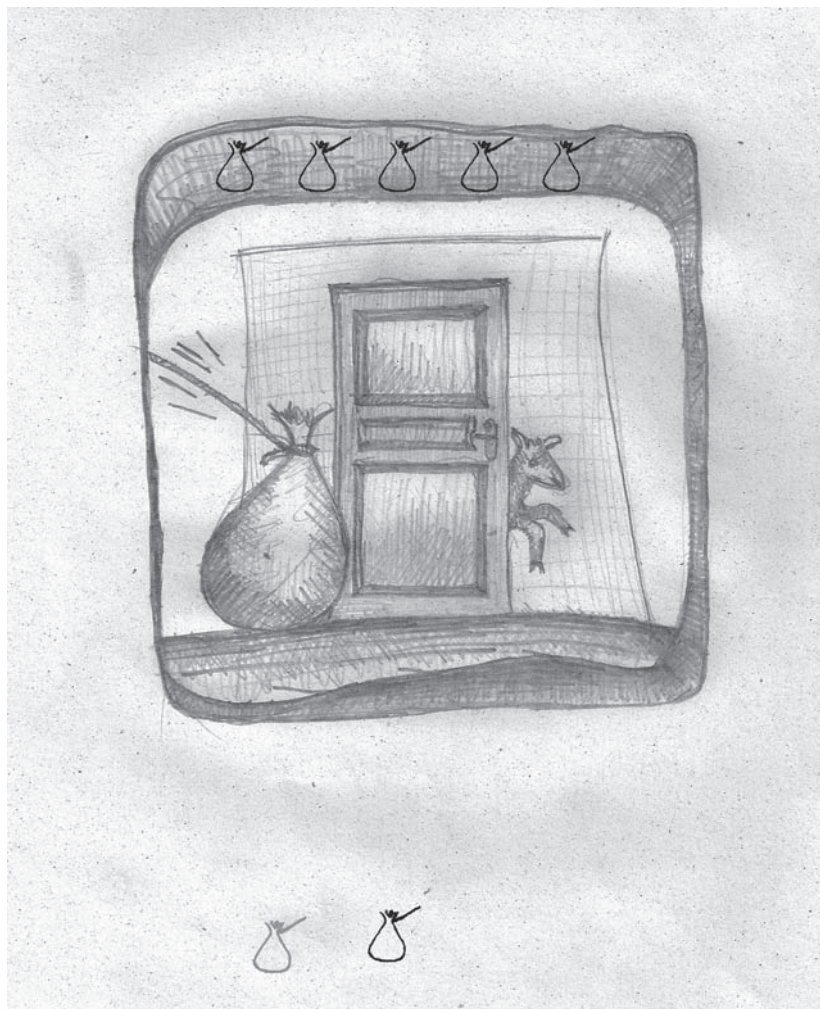
Korytnačka počula latinské slová, podobné ako pri získaní krídel a krídla jej boli odobraté. Korytnačka dopadla veľkou rýchlosťou z veľkej výšky a dolámala si pancier. Trpela hlavne svojim rozhodnutím nepočúvať hlas svojho srdca. Videla túžbu byť ešte šťastnejšia, ale keď niekto nepočúvne hlas srdca, nebude šťastnejší, ale padne z veľkej výšky ako ona.

Ježko Zips prišiel o svoju prezývku. Stal sa plnohodnotným ježkom. Navyše najrýchlejším. A už vedel, že aj najšťastnejším na svete. Ježko s doktorom našli poklad. Vzali ho. Neboli tam peniaze, zlato ani diamanty, „len“ zdanlivo obyčajné viera, nádej a láska. Zrazu videli, ako sa ku brehu blížila loď. Bol to Derreck s Perkom, víťazoslávne trúbili na lodnom klaksóne. Prechádzali popri mŕtvych žabách a ubolenej korytnačke. Tešili sa, že porazili zlo. A navyše,

ježko na ostrove Butron našiel aj lásku svojho srdca – ježicu Alicu, s ktorou bol na ostrove šťastný až do smrti.

A Kierkegaard sa medzitým zjavuje miliómom ľuďom po celom svete a svojou vetou o pravde, ktorá nás bezprostredne strhne a uchopí, ktorá je skutočnou pravdou, pomáha ďalším príbehom, aby sa končili krásne.

DOBRY VLK JONATAN A SPOLOK NA OCHRANU ZVIERAT

DOBRY VLK JONATÁN A SPOLOK NA OCHRANU ZVIERAT

Malé srnčky, žijúce v lese neďaleko Vlkolínca pri Ružomberku, dostali od svojej mamky známy rozprávkový príkaz nikoho nepúšťať do chalúčky. No v jeden deň im prišiel fax s brutálnou správou, že ich mamku uniesli teroristi na Severný pól. „Ak do večera zajtrajšieho nezaplatíte peniaze vo výške 500-tisíc vlkolínskych dukátov, mamku už nevidíte. Ozveme sa.“ Najstaršia srnka Dorota okamžite zavelila: „Ostaňte tu, nikomu neotvárajte, pôjdem ju zachrániť.“

„A skade zoženieš peniaze?“ pýta sa Lujza.

Dorka si v tej chvíli spomenula na speváka zajaca, ktorého volajú Karel Bott.

„Poprosím dobré zvieratká a aj Karla Botta. Určite urobí exhibičný koncert,“ dodala Dorka.

„Musíme to zvládnuť. Strážte dom!“ zavelila Lujza.

Zajačík Bott na koncerte spieval ako divý, snažil sa, aby čo najviac pomohol srnčej rodine, aby mohol dať čo najviac peňazí na výkupné. Z davu na koncerte vystúpil jeden mladý vlk. Volal sa Jonatán. A patrilo mu medzi dobrých vlkov. Nekamarátil s tými zlými. Všetci ho poznali, že je to milovník lesa a neublížil by nikomu. Povedal, že dokáže prostredníctvom teleportu získať riešenie. Bott išiel po koncerte za ním, špehoval ho, pretože mu neveril. Ale po tom, ako videl, čo vlk dokáže a že jeho úmysly sú čisté, potešilo sa. Jonatán totiž akýmsi špeciálnym zariadením poslal správu komusi, nevedno ako a kam. Bott si najprv myslel, že je to isto nejaký podfuk. Ale vlk Jonatán ukázal, že má kontakty s tajnou službou. Chytil zajaca Botta a teleportoval ho o 100 metrov ďalej. Vtedy Bott uveril. Jonatán povedal, že pozná dvoch špeciálnych agentov, ktorí mamku dokážu nájsť a zachrániť.

Preto na scénu prichádza zaujímavá misia dvoch mužov z poľského mesta Wilkowice – Molka a Folka. Tí po spomienkovom predstavení pri dube vo wilkowickom lese už z diaľky zbadali, že

sa na nich divne pozerá akýsi vlk. Jonatán totiž na teleportovanie využíval svojho nemého brata Vladimíra.

Obom bolo divné, prečo tento zlomyselne vyzerajúci vlčisko hádže na nich svoje prašivé očiská. Po polhodine čakania sa vlk odvážil a pristúpil k nim bližšie. Zo svojej zákernej tlamy na nich vyplul zaslintaný tajný odkaz.

Nebola to prvá podobná správa zaváňajúca blížiacim sa dobrodružstvom pre Molka a Folka. Navyše opäť to bola správa smrdiaca silnou konšpiráciou. Po dlhom rozmýšľaní a špekulovaní, či do akcie ísť, alebo nie, sa nakoniec títo hrdinovia rozhodli a jednohlasne povedali: „*Ideme do hľadania nevieme čoho!*“

Molek a Folek sa tak vybrali na Slovensko. Tam totiž viedla stopa. Už v neďalekých poľských Wilkoviaciach Molkovi do očí udrrel slovensko-poľský, poľsko-slovenský slovník. Molkovi len krútilo bielkami, prečo sa zdržuje takýmito hlúposťami.

„*Takto sa nikam nedostaneme,*“ kričal Molek na Folka.

„*Ale veď ani netušíme, kam vlastne ideme,*“ oponoval mu Folek.

Prechádzajúc po Jasnej ulici vo Wilkoviaciach sa Folkovi rozjasnilo: „*Už je to jasné, už viem, kam máme ísť. Celá tá správa od údajného vlka, ktorý nás najprv z Wilkowic zatiahol do južného lesa, bola len zašifrovaná.*“

„*Povedz mi to proste priamo,*“ prechádzajúc cez Prostú ulicu zanôtil Molek.

„*No veď ti to hovorím priamo, vlk nás smeruje do slovenského Vlkolínca, lebo tu vo Wilkoviaciach nič nie je,*“ povedal Folek.

„*Celé sa mi to nezdá. Prečo by nám chcel nejaký vlk dať poklad?*“ tvrdil Molek. Stále sa takto zastavovali pomaly pri každej pumpe a hádali sa.

Dvaja mladíci na Slovensko stále neprichádzali, a tak sa Jonatán pobral k svojmu teleportu s cieľom opäť poslať správu. A tak Molkovi a Folkovi do cesty skočil ďalší vlk. Ale bol to zase len Vladimír. Ledva ubrzdili. Vyplul z tlamy ďalší zašifrovaný odkaz. Jonatán im odkázal: „*Musíme ísť tam, kde zima mení sa na peklo. Zraz na mieste, kde stále drevenice sú.*“

Molek a Folek začali googlovať o stošeť a lúškať šifry. Pochopili, že majú ísť niekam na ďaleký sever, niekoho majú vyzdvihnúť

na mieste spojenom s vlkami. Na mape našli jedine Vlkolínce pri Ružomberku. Ale ten je predsa južne od nich. Takže tejto šifre sa ťažko dalo rozumieť, no verili, že prídu ďalšie indície.

Dvaja tajní agenti, ktorí sa svojou nešikovnosťou často ľahko prezradili, tak pokračovali v ceste na Slovensko. Cestou míňali viacerých ľudí, ktorí ich už poznali z predošlej misie. Takže ich spravodajská činnosť, ktorá bola často neúspešná pre ich schopnosť omylom sa prezradiť, skončila ich vyhodnotením z americkej CIA. Ale vlk Jonatán zo Slovenska im stále dôveroval. Vedel, že práve oni môžu zachrániť mamku srnku. Preto oslovil práve ich. Poznal ich z jednej tajnej akcie, keď unikol pred svorkou vlkov za to, že ich údajne zradil. No on len chcel, aby nebol typickým vlkom. Chcel svetu ukázať, že vlk nemusí byť vždy len negatívnou postavou. Tomu však jeho súkmeňovci nerozumeli, lebo žijú v zaškatulkovaných predstavách o svete. A tak Jonatán zostal v nemilosti. Odsťahoval sa z vlkolínskych lesov do vyhnanstva, ale sem-tam prišiel na staré pôsobisko, aby mohol pokračovať v hľadaní jedného strateného zajaca – svojho najlepšieho kamaráta. No musel byť pri tom maximálne obozretný. A tak sa pri jednej z návštev dozvedel, že sa stratila mamka srnka, ktorú uniesli kdesi na druhý koniec sveta. Samozrejme, že chcel srnke a jej deťom pomôcť. Práve preto povolal Molka a Folka.

Dvaja mladíci išli nešikovne smerom dopredu. Míňali jednu dedinu za druhou. Keď boli tesne pred Ružomberkom, dostali, žiaľ, na svojom „samochoď“ defekt. A tak sa pritrafilo aj toto zdržanie. Výmena pneumatík sa nezaobišla bez drobných hádok – o tom, kde sa nachádza zdvihák, náhradné koleso a podobne. No po hodine to dvaja šikovníci zvládli a pokračovali v jazde. Dorazili na miesto určenia. Jonatán, skrytý za jedným hrubým stromom, ich už netrpezlivo vyzeral. Povedal im, čo požadujú teroristi. Dal im tiež informáciu, že s nimi nemienia vyjednávať. Druhou vecou je, že peniaze proste nemajú šancu zohnať. A tak ich majú zneškodniť špeciálnym spravodajským trikom zvaným Prost 12. Táto akcia sa mladej dvojici špiónov osvedčila už v minulosti, keď zneškodňovali líšku, ktorá obklúčila malé kuriatka. A hoci dvaja bývalí tajní agenti

boli už dlhšiu dobu bez práce a privyrábali si na lesných koncertoch, Jonatán veril, že systém Prost 12 v ich podaní bude opäť úspešný. Záchranu srnky si veľmi žeral, veď to bola jeho dobrá známa. Predtým Jonatán pomocou spravodajskej činnosti vypátral, že za teroristami by mal byť, paradoxne, spolok na ochranu zvierat.

Molek a Folek si skontrolovali potrebné náčinie a vybrali sa na Severný pól. Vo výprave s nimi išla Lujza, Dorota a Jonatán. Už boli pripravení na odchod, keď Jonatán pochopil šifru. Napadlo mu, že teroristi by určite nešli tak ďaleko. A začal hľadať vo svojom spravodajskom systéme, čo by mohlo stáť za pojmom Severný pól. Systém mu vygeneroval jediné dve miesta, ktoré by táto šifra mohla znamenať: Demänovská ľadová jaskyňa alebo Dobšinská ľadová jaskyňa. Viacej sa mu videla práve Demänovská ľadová jaskyňa, pretože jeden z vlkov ju nazval Severným pólom, keď raz do jej blízkosti zablúdil. Celé mu to začalo dochádzať – za únoscami stoja aj vlci, ktorí založili Perfektný spolok na ochranu zvierat (PSOZ). Tento sa pod zámienkou ochrany zvierat v skutočnosti snažil terorizovať dobré zvieratá a bohatnúť na ich naivite. Šuškal si o tom už každý vrabec v lese. Ale nikto im nič nemohol dokázať. A zvieratká tomu ani neverili. Všetko ich vyčíňanie bolo robené len takýmto spôsobom, kde všetko navonok vyzeralo byť v poriadku a priam humánne. Ale vo vnútri to boli darebáci, ktorí sa prostredníctvom navonok dobrých cieľov snažili neférovou zarobiť na dobrých zvieratkách. Ani samotné dobré zvieratká to nevideli a podporovali ich. Ale snahy tohto spolku neboli úprimné. Pre Jonatána nastal čas, keď môže svetu ukázať, čím v skutočnosti tento spolok je. Aj preto bol nakoniec veľmi šťastný, že povolal do akcie Molka a Folka.

Rozhodli sa, že nepôjdu do jaskyne všetci. Vstúpi do nej len Molek s Folkom, ktorí využijú svoju strategickú pozíciu nepoznaných. Preto sa nechajú uniesť a prostredníctvom svojho systému Prost 12 oslobodia rukojemníkov. Vydali sa smerom k jaskyni. Celý ich systém bol prepracovaný, tak sa nebáli, že im nevyjde. Túžili po tom, aby sa celá akcia podarila a srnku zachránili. Ale objavili tu aj ďalšiu úlohu – nájsť dôkazy o zlých činoch PSOZ. Celá skupina získavala silnú moc v lese a pod

zámkou pomoci celému lesu ubližovali. Správali sa ako zlé vlády, ktoré sa tvárili, že chcú pomôcť, ale reálne nepomáhali. Išlo im len o nabalenie sa cez spriaznené firmy. Napríklad minule zadali zákazku svojej firme na čistenie lesa. Celé to urobili netransparentne. Firme platia veľké množstvo lesných plodov a výsledok za nimi nie je žiadny. Známy je aj prípad, keď sa táto organizácia dohodla, že predá jeden nádherný strom, ktorý predtým vyhlásili za prebytočný. Keď Jonatán protestoval, že ide o pýchu lesa, sfalšovali papiere a vyhlásili strom za prestarnutý. No v skutočnosti vôbec nebol prestarnutý. Keď sa Jonatán pýtal, prečo klamú, pridali ďalšie klamstvo – vraj ohrozuje ostatných obyvateľov lesa. A preto strom dali predáť. Predali ho skupine, ktorá ho surovo spílila a práve spílením ťažko zranili jednu veveričku, na ktorú padol jeden z konárov. Pri páde poškodil kríky a dva ďalšie stromy. Následne bol posekaný na kusy a predaný. A to za nevýhodnú sumu, pretože mal hodnotu minimálne troch priemerných stromov. Predaný bol za hodnotu jediného priemerného stromu. A to sa nehovorí o morálnej hodnote tohto stromu. A tak Jonatán bojuje a bojuje proti tejto skupine, ale ostatné zvieratká sa nimi nechajú oklamať a naďalej ich tolerujú. Pritom tejto skupine nejde skutočne o nič iné, ako o zbohatnutie na nich samých. Ale, samozrejme, označia to za pomoc. Tvrdia, že im ide len o blaho zvieratiek. Všetok majú v názve spolku, tak to predsa nemôže byť inak. A zvieratká tomu uverili a tak to aj prezentovali medzi sebou. Neraz bolo počuť veveričky, ako hovoria jedna druhej: *„Všetok názov spolku je Perfektný spolok na ochranu zvierat, tak určite jedinú, o čo im ide, je naša ochrana. Vedť to majú v názve. Určite nás teda ochraňujú.“* A druhá jej poslušne odpovedala: *„Ahá, jasné.“* Takto sa raz rozprávali aj o Jonatánovi. A na základe tejto falošnej propagandy sa rozhodli vyhodíť Jonatána za územie lesa, lebo podľa PSOZ škodil záujmom spolku a lesa.

Jonatán si však povedal, že nedovolí, aby les zahynul vďaka neschopnosti zvierat naštudovať si veci a pozeráť sa na vec triezvymi očami. Pri zistení, čo urobili s mamkou srnkou, že ju proste surovo

uniesli zvieratá, čo patria k nim, povedal, že urobí všetko pre to, aby les a jeho obyvateľov zachránil.

Molek a Folek urobili potrebné opatrenia. Začali sa voľne prechádzať po jaskyni a fotiť si ju. Ako keby boli turistami z Poľska. Však to tak aj bolo. Výhodou ich práce bolo neustále cestovanie. Pri fotení ich načapal vlk, ktorý objekt strážil. Okamžite ich schmatol do zubov a odniesol náčelníkovi. Ten ich dal vypočúvať. Mali však problém dorozumieť sa, veď Molek a Folek hrali, že sú hluchonemí. A tak ich dal mučiť. Stihli však na dohodnuté miesta odhodiť mikro-čipy, ktoré mali spôsobiť skolabovanie ich informačných systémov. Toto sa aj podarilo. Spravodajsko-operačný plán Prost 12 bol úspešný. Informačné systémy mali byť vypnuté o päť minút. No prešlo desať, dvadsať a nič sa neudialo. Zvyšok záchranej posádky tak nemohol nerušene prísť a oslobodiť mamku srnku. Tá bola umiestnená v prostriedku jaskyne v maličkovej klietke, v ktorej mohla iba ležať. A vraj spolok na ochranu zvierat.

Ďalší škrt cez rozpočet bolo stretnutie vlka na obchôdzke. Našiel celú zvyšnú časť záchranej posádky a uväznil ich. Spravodajská akcia nevyšla. Náčelník vlkov sa rozhodol, že všetkým bez milosti dá zabiť. Chcel ich dať zmraziť. Dal ich všetkých spútaných do veľkej priekopy, do ktorej dal napúšťať vodu. „*Tá v ľadovej jaskyni musí zamrznúť,*“ domnieval sa náčelník.

Teraz sa potvrdilo, že za tým stál tento spolok. Veď všetci členovia spolku boli v jaskyni alebo okolí prítomní. Jonatán všetkých spoznal.

Náčelník celého spolku vyšiel na väčší kameň a predniesol prejav:

„*Čo ste si mysleli, že dosiahnete touto smiešnou akciou? Ľudia sú zmanipulovaní. A tak vám nič neuveria. My predsa bojujeme za tento les, máme to aj v názve, sme sociálni voči zvieratám, sme za ich istoty. Oni neuveria, že to tak nie je, keď je to napísané čierne na bielom. Čo sledujete touto akciou? Mohli ste sa k nám pridať a profitovať z ulúpených peňazí. Namiesto toho sa hráte na hrdinov. Chcem len vedieť prečo?*“

„*Lebo nie všetko je o peniazoch, nie všetko sa meria ziskom,*“ vysvetlil Jonatán.

„Vráť nám našu mamku srnku, vráť nám ju,“ začala prosíkať Dorotka.

„Ahá, vy ste tu od nej. Viete, čo nám urobila? Prekazila nám kšeft. A zato zaplatíte tých 500-tisíc. Zaplaťte a dostanete ju naspäť.“

„A potom ju pustíš?“ pýtala sa Dorota.

„Nezaplatíme, my ti neveríme, že potom ju pustíš,“ povedal Jonatán. „Mňa si vezmi, ale ich nechaj na pokoji. Vystahuj ich ako mňa, ale neublížuj im, nemáš na to morálne ani žiadne právo.“

Na to sa šéf vlkov nahneval a osobne začal púšťať vodu do priekopy. Po pár sekundách vodu vypol.

„No, čo, je vám lepšie? Už budete spolupracovať? Zradili ste náš les a my s vami musíme urobiť poriadok, ako prevenciu a odstrašujúci príklad pre ďalších potenciálnych zradcov. Ale zvery v lese sú na to dosť hlúpe, ony nám veria. A vy idete proti spolku a tým pádom proti zvieratám a celému lesu.“

„Nemôžete donekonečna klamať túto zver. Ona raz pochopí, že opatrenia, ktoré robíte, vôbec nie sú v prospech nich,“ povedal Jonatán.

„Ešte veľa vody potôčikom popri tejto jaskyni pretečie, kým sa tak stane. Zaplatíte pokutu za zradu lesa, alebo nie?“ pýtal sa náčelník spolku.

„Zradu lesa? Pokutu? Tak vy považujete za zradu lesa to, že chceme zachrániť našu mamku? A akú pokutu? To výkupné teraz nazývate pokutou?“ pýtala sa rozhorčená Lujza.

„Celý čas išlo o pokutu a o zradu. Nespolupracujete a zradili ste, tak musíte zaplatiť, inak vás zlikvidujeme,“ povedal vlk.

Medzitým zbadal, ako si to Molek všetko tajne natáčal na čip. Bol to čip zabudovaný v zemiakovom čipse, ktorý mal pripnutý na krku ako náhrdelník. Vlk však tento zemiakový čip(s) poznal už z jedného školenia CIA v americkom Washingtone. Hneď ako mu čip(s) padol do oka, pochopil, s kým má tú česť. Molek a Folek sú bývalí agenti CIA a on má, ako sa hovorí, po chlebe. „Okamžite púšťajte vodu. Okamžite,“ odkázal zlý vlk svojim prisluhovačom. „Au revoir, mes enfants,“ dodal francúzsky pozdrav, ktorý znamená: dovidenia, moje deti. Pozdrav ironicky smeroval tým, ktorých už nikdy nechcel vidieť.

„Ničís tým celé vlčie pokolenie. Takto nás budú vždy detičky mať za zlých tvorov. Lebo ty zlý proste chceš byť. Lebo je to moderné. Záleží ti len na modernosti, na nálepkách, urobíš to, čo urobí väčšina. Otvor si oči!!!“ kričal odchádzajúcemu vlkovi Jonatán. Ale neúspešne. Vlk len hodil labou a kráčal ďalej smerom von z jaskyne.

Prisluhovači spolku začali striekať vodu do priekopy, v ktorej boli spútané srnky Lujza s Dorotou, dobrý vlčík Jonatán, zajko zvaný Karel Bott a bývalí agenti americkej tajnej služby CIA Molek s Folkom. Priekopa sa pomaly, ale isto zaplňala vodou, ktorá v Demänovskej ľadovej jaskyni prudko mrzla. Dorka s Lujzou šiekali od hrôzy. „Jáááááj, Bože môj, jááááj, nieeeeeee,“ kričali spoločne.

Zrazu sa stalo niečo nezvyčajné. Voda prestala tiecť. A všetci prisluhovači dlabolského vlka sa začali cítiť ospalo. V jaskyni sa začal ozývať neuveriteľný zápach a smrdieť neuveriteľne smradľavý zvuk. Ó, pardon, aj autor príbehu je z toho zápachu omámený, tak sa mu pletú slová. Smradľavý zápach uspal všetkých zlých prisluhovačov. A ozýval sa neuveriteľný škrekot, ktorý dokázal zastaviť aj tok vody. Aj potok sa bál tohto zvuku, tak zastavil, a tak prítok vody sa skončil. Smrad navyše začal roztopať mrznúcu vodu, bola to nejaká špeciálna látka. Ozýval sa naďalej neuveriteľný škrekot. „Nóóóóóóóóóó, no no no no, nóóóóóóóóóóóóóóóóóóóó,“ takto to znelo aj minútu v kuse.

„Molek, Folek, vy ste geniálni,“ ozval sa Jonatán, ktorý si ako prvý dokázal svojimi zubiskami putá rozhryznúť. „Vy ste sem zavolali aj chobotnicu? Vy ste geniálni agenti. Geniálni. Ďakujeme vám.“

Okamžite dal všetkým protilátku proti chobotničiemu smradu, aby nezaspávali.

„Ďakujeme. Ale to my sme ju nevolali. Nechápeme, ako sa sem dostala. Musela to zacítiť. Že potrebujeme pomoc. Ona cíti lásku. To láska nás zachránila, láska prelomila ľady, láska k lesu, láska k lesným zverom. Zachránilo nás to, že chceme, aby sa zvieratká mali skutočne lepšie, nie len na lesných bilbordoch a v prázdnych sľuboch a opačných výsledkoch. Láska sem privolala chobotnicu,“ hovoril Molek.

Zrazu sa objavila odvážna chobotnica. V chápadlách mala implantovaný fotoaparát s kamerou, a tak všetko celý čas nahrávala. A preto sa aj obyvatelia lesa budú môcť dozvedieť pravdu o celej

zločineckej organizácii, ktorá sa tvárila, že jej ide o dobro zverov. Pod zámienkou pomoci ich okrádali. Zákazkami cez firmy, ktoré organizovali, vlastne len okrádali zvieratá, robili to cez vlastné firmy.

Chobotnica však prekvapila. Všetko kompletne nahrála. Takže tajná kamera vložená do jedného jej chápadla, je kľúčom k odhaleniu zločineckej skupiny.

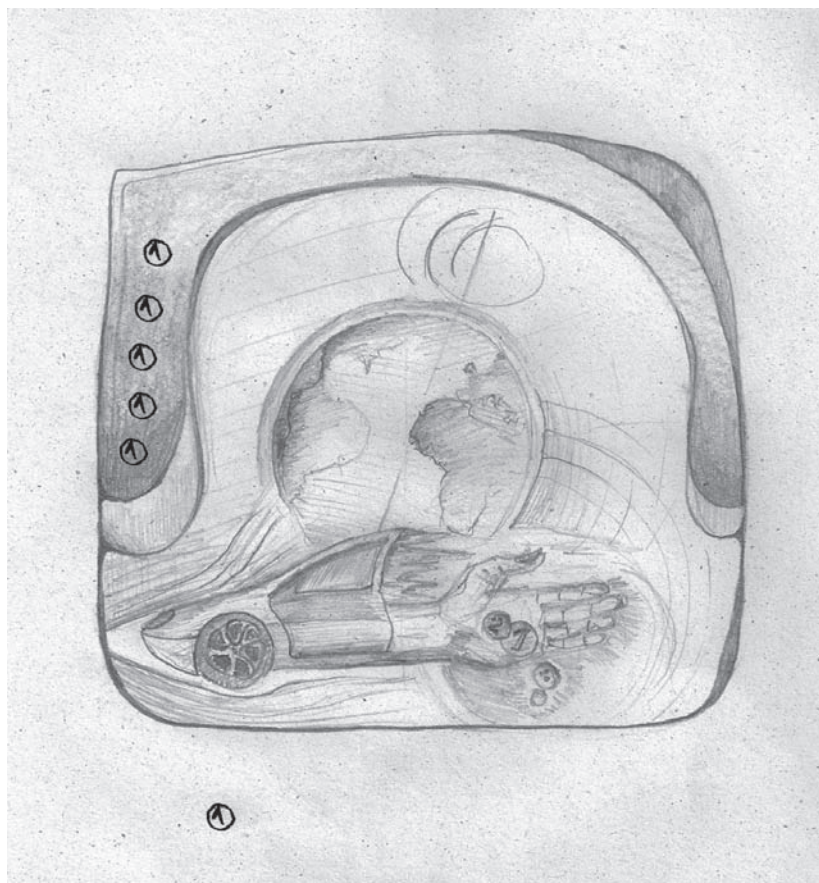
Bolo to veru hromženia, keď sa zvieratá dozvedeli, čo všetko PSOZ spôsobil a ako sa nabaľoval na ich hlúposti. Keď sa to dozvedeli medvedíci a ďalšie zvieratká, revali od zúrivosti po celom lese. „*Ako nás len oklamali, ako sme sa mohli nechať,*“ kričal jeden z najstarších medvedov.

Všetko to vyzeralo na šťastný koniec. Mamka srnka bola zachránená, Dorka s Lujzou boli šťastné, že je naspäť, Molek a Folek dostali nové oprávnenia členov CIA, Jonatán opäť mohol bývať v lese. Ale nebol všetkému zlému koniec. Zvieratká sa poučili len dočasne. V lese sa začal boj o moc. Vznikali hádky a rôzne pokusy o voľby. Z nich mala vyjsť nová skupina na ochranu zvierat. Len, aby sa z nej nevyklula ďalšia skupina podobná tej PSOZ, ktorá bude pomáhať len naoko. Jonatána opäť vyšmarili z lesa. Zvieratá preto musia neustále bdieť, aby sa o nich opäť nezačal starať niekto, komu vôbec nejde o ich záujmy, ale o nejaké svoje prospechárske chůťky. Dobré zvieratá sa musia dennodenne modliť, aby sa z revolúcie, ktorú spustil záchranný tím a dokonala ho chobotnica, vzišlo len a len to dobré pre celý les. Skutočne dobré. Nie len naoko. Verme, že moc by mohla prevziať záchranná skupina okolo Jonatána. Verme, že ich nezmení a na ich úprimné snahy sa nenapoja ziskuchtivé tajné skupiny, ktoré ich budú z diaľky ovládať a kontrolovať. Verme, že Jonatánovci sa nedajú. Ostáva len veriť. A neustále sa im pozeráť na prsty. Zvieratká už nikdy nesmú zaspať na vavrínoch.

Pripomína vám tento príbeh niečo? Isto áno. Preto, prosím, ani my nezaspíme, ani nerezignujeme. Toto je náš pomyselný les, v ktorom má byť všetko čisté a fungovať. Skupiny, ktoré ho riadia len naoko, musia skončiť. Skončiť môžu len a len na základe našej iniciatívy. Ak rezignujeme, ponoríme sa do bahna celí a udusíme sa

v ňom. Bahno neprináša pokojné dýchanie. Preto státie v stojacich vodách nemôže byť riešením. Musíme sa pridávať k tým, čo pokojné, bahnité vody rozprúdia. Pridávajme sa k revolucionárom, k tým, ktorí chcú zmeniť to, čo nefunguje. Inak pomyselný les zahynie na apatiu, skepsu, rezignáciu, lenivosť.

NÁDEJ V JUŽNEJ AMERIKE

NÁDEJ V JUŽNEJ AMERIKE

„Nachádzame sa práve v hlavnom meste juhoamerického štátu Uruguaj - v Montevideu. Už dve noci sme tu spali a napriek veľmi napätej situácii v centre mesta, ktorá trvá už takmer týždeň, žijeme. Obaja sme zdraví, len s prezidentom Butulongom je to dosť vážne. Ale veríme, že bude žiť a úspešne dokončí svoje mierové ambície v tejto krajine. Vo venezuelskom Caracase sa k nám pripojil Španiel Enrique, pochádzajúci z Valencie, ktorý sa už dlhé roky skrýva pred prenasledovateľmi na predmestí hlavného mesta Ekvádoru - v Quite. Tam už dlhé roky robí charitatívnu činnosť v prospech opustených detí. Jeho 21-ročný priateľ Diego, quitský rodák,

tiež kedysi opustené dieťa, sa teraz stará o chod provizórneho sirotinca. Diego dostal pokyn, aby sa týždeň staral o 24 hladných krkov. Zásoby boli asi na dva týždne, a to mierne pohnité zemiaky. Enrique ich získal od istého boháča Luisa, ktorému ich boli ľúto dať svojim miláčikom, prasiatkam. Ale Enrique bol vďačný aj za toto, veď jeho „synovia a dcéry“ sa konečne nasýtia.

Končím s písaním, lampa dohára. V skrini je síce ešte jedna fľaša s olejom, ale tú ráno na trhu predáme, aby sme dali jesť dvom deťom, súrodencom, ktorých sme našli trasúcich sa od strachu v zhrdzavenom starom aute na vrakovisku. Tak, lampa zhasla, poslepiacky nevidím.

Drahí rodičia, modlite sa za nás a za naše duchové deti, za naše poslanie. Veď okrem nás nemajú nikoho.

Modlím sa za vás a vyprosujem vám veľa Božieho požehnanja. Teším sa, keď sa znovu uvidíme v mojom rodnom Toulouse. Váš Je“

Tento muž ani nedopísal svoje meno na list, ktorý písal. V prvom okamihu to vystrašilo jeho mamu Máriu Songovú, ktorá sa pri čítaní listu bála, či sa mu práve v tej chvíli niečo nestalo. Ale nie. Prebrala sa maličká, jedno z detí, ktoré našli. Mala len okolo 8 až 9 rokov a veľmi sa bála kriku a rachotu, ktoré bolo počuť z ulice Montevidea. Tam prebiehal anarchistický puč. Ľudia chceli zhodiť prezidenta a vládnuť si sami, všetko rozbiť, nemať v štáte žiaden

poriadok, žiadnu autoritu, kradnúť si navzájom; otec synovi, sused susedovi. Bolo už po polnoci. Rýchlo išiel utíšiť dievčatko, aby ich náhodou nezačul nejaký udavač. Dievčatko rozumelo Jean-Pierreovej nie celkom čistej španielčine a hneď stíchlo. Pošepky sa ho ešte spýtala:

„Ujo, kto si? Aké máš meno?“

„Volám sa Jean Pierre.“

V polospánku mu ešte zašepkala slovo ďakujem.

Jej pätnásťročný brat Sebastián bol celý čas hore. Nevedel zaspáť, ale robil sa, že spí.

„Jean Pierre, kto ste? Prečo ste nám pomohli, hoci druhí na nás kašlú?“ vyskočil Sebastián zo slamenej postele.

„Ty nespíš, chlapče?“

„Bál som sa, že ste tiež vrahovia, únoscovia a že ste nás uniesli, aby ste za nás mali peniaze. Ale keď som počul, ako ste sa večer aj s tým čudným bradatým chlapom modlili, vedel som, že nie ste zlí ľudia. Kto ste? Ako to, že ste nám pomohli, hoci iní sa na nás ani nepozrú?“

„Pokož, kamarát, tichšie hovor. Ja sa volám Jean Pierre Songo. A ten bradatý kamoš, ktorý tak chrápe, sa volá Enrique. Ja pochádzam z Francúzska, Enrique je Špan...“

„Z Francúzska? Veď odtiaľ pochádza aj moja mamka, zomrela pri vpáde mafiánov do našej dediny, pred takmer šiestimi rokmi. Ocko, ktorý zomrel v občianskej vojne pred ôsmimi týždňami, vedel krásne kresliť. Bol maliarom. Nakreslil mi tú francúzsku vežu – vždy som ju túžil vidieť. No Jean Pierre, hovorte ďalej, prepáčte, prerušil som vás.“

„Nič to, synku. A ako sa vlastne voláš?“

„Sebastián a sestra je Kristínka. A Jean Pierre, čo tu robíte, keď ste Francúz? Čo robíte u nás v Uruguaji?“

„Som katolícky misionár, salezián. Aj Enrique. Staráme sa o opustené deti podľa vzoru Svätého Jána Bosca, zakladateľa rehole saleziánov. Staráme sa o opustené deti tu v Južnej Amerike.“

„Aj moja mama bola katolíčka. A keď žila, učila ma aj modliť sa k tomu kresťanskému Bohu. Otčenáš, ktorý si na nebesiach... chlieb náš daj nám hneď. Ale ďalej som už zabudol.“

„Sebastián, zajtra ťa to doučím, ale teraz už poďme spať, lebo zajtra nás čaká ťažký deň.“

„A čo?“

„Musíme odvieť vášho ťažko raneného prezidenta Butulonga do nejakej argentínskej nemocnice, lebo tu by ho niektorí z lekárskech zradcov zabil.“

„Kde je náš prezident?“

„Vo vedľajšej miestnosti. Stará sa o neho jeho osobný lekár, ktorý je posledným, čo ho nezradil.“

„Jean Pierre, ďakujem vám. Ako dobre, že vo svete sú ešte aj dobrí ľudia, ktorí pomáhajú druhým.“

A zaspal. Bolo niečo po jednej hodine ráno. Asi o desať minút sa z vedľajšej podkrovnej izby ozývala Jean Pierreova španielčina s francúzskym prízvukom a urugujská španielčina Enriqua.

„Počuj, José. Kedy ráno odchádzame? Na kolíkú si to ráno dohodol?“

„Okolo 8:30 príde lietadlo z Argentíny. Je to dohodnuté. V krajine je chaos, využijeme to. Všetci prezidenta hľadajú v okolí paláca, nie tu. A nikto ho nebude hľadať na letisku, ktoré je opustené a zdemolované. Popoludní sme v Buenos Aires.“

Z Jean-Pierreovho denníka:

6. 4. 2039.

„Všetko vyšlo podľa plánu Josého. Je to vynikajúci organizátor, sme v Buenos Aires. Lekári robia čo môžu a José ostáva, aby pomohol zachrániť verného priateľa – prezidenta Butulonga. Je dôležitý pre mier v Uruguaji. Sebastián Kristínke všetko vysvetlil. Naučil som ho slúbený Otčenáš. Kristínku veľmi potešilo, keď jej Enrique prezradil, že jej meno znamená kresťanka. Ona aj Sebastián boli šťastní, že aj oni môžu byť ľuďmi, ktorí pomáhajú druhým. Áno. A Sebastián dnes naučil Kristínku napísať písmeno H. Zajtra má Enrique tridsiate ôsme narodeniny. Darujem mu obľúbené pero, ktorým píšem do tohto denníka. Veď ešte jedno mám. Nocujeme v Buenos Aires. Deti sa konečne v pokoji vyspia. Na zajtra máme kúpené letenky do Quita. Ubytovaní sme v priemernom hoteli, ale deťom sa tu páči. Ohmatávam vrecúško,

v ktorom sú peniaze pre deti z quitského sirotinca. Tých pár desiatok amerických dolárov získal v Caracase priateľ Enrique od istej nadácie. Lekár José nám ešte v Buenos Aires daroval nejaké peniaze. Tie pôjdu na stravu, ošatenie a časť aj na opravu starej budovy, pretože ledva stojí. Veríme, že sa pre deti nájde niečo nové. Luisove prasiatka určite bývajú v lepších podmienkach ako my v tomto provizórnom sirotinci. V Quite som nebol dva roky, už sa tam teším. Enrique a Diego určite privítajú pomocnú ruku pri pomoci tým opusteným deťom.“

O pár rokov neskôr sa Jean-Pierre vrátil do Quita. Diega to veľmi potešilo. Predovšetkým sa ale zaradoval návratu Enriqua, ktorý mal peniaze pre siroty. Diego veril, že Enrique žije, hoci sa dopyčul, že ho v Caracase prepadli ekvádorskí zločinci, ktorí už dlhší čas ničia dielo misionárov. Za dobro sa odplácajú zlom. Našťastie, vtedy v Caracase asi 15. 3. 2039, keď chceli Enriqa ozbiť, tak Jean Pierre mu pomohol. Dostali lietadlom sa cez Brazíliu do Uruguaja. Chceli pomôcť uruguajskému prezidentovi, ktorý prosil Jean Pierra o pomoc. Diego sa zatiaľ postaral o stravu pre deti.

O desať rokov neskôr (rok 2049)

Prezident Butulongo žije a štedro podporuje saleziánske dielo v celej Južnej Amerike. V Uruguaji je mier. Na dedine neďaleko Motevidea vidieť mladého muža, asi tak 25-ročného, ako sa naháňa a hrá sa s opustenými deťmi. Tento mladý muž sa volá Sebastián, z ktorého sa tiež stal misionár starajúci sa o opustené deti.

Je to super, že vo svete nie sú len zlí ľudia, ktorí žijú z chudoby druhých, nielen sebeckí ľudia, ale aj dobrí ľudia, ktorí sa dokážu obetovať pre druhých.

DOSLOV

Pri písaní tejto knižky poviedok mi bolo najťažšie vtedy, keď som písal príbeh o ťažkom životnom osude Moniky. Človek si pri tom všetkom uvedomí krehkosť života. A zároveň si uvedomí, akými nezmyselnými blbostami sa človek niekedy trápi. A v tej istej chvíli človeku napadne, aká úžasne silná osoba je tá slečna, ktorá sa po tom všetkom nevzdala, ale bojovala. Aj jej celá rodina, ktorá jej úžasne pomohla a celé to peklo prežila, je obdivuhodná. Ako sa nevzdali, ako sa rodinne utužili, ako bojovali.

Aj príbeh kresťanského podnikateľa Ondreja Bindera je pre mňa obdivuhodný a povzbudzujúci. Jeho synovi Ondříkovi diagnostikovali vážnu poruchu srdca. Mnohí mu predpovedali, že sa nedožije ani roka. No Ondrej dôveroval Bohu. Veril Ježišovi Kristovi. Prosil Pannu Máriu Sedembolestnú, Pannu Máriu Starohorskú o orodovanie. Takmer nikdy nechýbal na takzvanej Fatimskej sobote. Nechýbala mu pokora a viera v to, že jeho syn bude zachránený. A dnes, 16 rokov po tom všetkom pekle, je jeho syn Ondřík s úplne iným srdcom, ktoré už funguje niekoľkonásobne lepšie. Napriek tomu, že fyzicky sa ho žiaden skalpel ani nedotkol. A ako bonus - Ondřík hrá futbal. Príbehy Moniky a Ondreja sú príbehmi nádejí. Aj naše životy neustále potrebujú nádej v rôznych našich trápeniach. Berme si od nich príklad a nikdy nech nám nechýba nádej. Nikdy sa nepoddajme, nikdy sa nevzdajme.

Ďakujem všetkým, ktorí si našli čas na túto knihu. Teším sa na stretnutie pri ďalšej.

Toronto Nara

O AUTOROVI

Toronto Nara, vlastným menom PhDr. Michal Albert

Narodil sa 1. októbra 1982 vo Zvolene. V roku 2009 absolvoval žurnalistiku na Filozofickej fakulte Katolíckej univerzity v Ružomberku. Popri štúdiu krátko pôsobil ako externý spravodajca rádia Lumen (2005), neskôr pracoval poldruha roka ako športový redaktor v regionálnom periodiku MY (2005-2007), spolupracovník denníka SME a Banskobystrického Echa. Neskôr tiež písal pre futbalový a hokejový webový portál. Po absolvovaní žurnalistiky nastúpil do domáceho spravodajstva tlačovej agentúry TASR. Od roku 2007 je členom Slovenského syndikátu novinárov. Od roku 2009 bol doktorandom na Katedre žurnalistiky FF KU. Je aj šéfredaktorom pozitívnych Novín Nádeje, mesačníka OZ Ranč Nádej. Noviny Nádeje nájdete na www.rancnadej.sk. Ďalšie informácie o autorovi sú aj na torontonara.webnode.sk a taktiež na stránke osobností: <http://www.osobnosti.sk/index.php?os=zivotopis&ID=59906>

O AUTOROVI KRESIEB

Marcel J. Perecár je autorom kresieb v knihe *Noc s gejšou*. Je aj prekladateľom, básnikom, učiteľom. Ako ostatná mu vyšla kniha *Král bláznov* (2014).

O ĎALŠEJ KNIHE

Toronto Nara v Japonsku začal písať ďalšiu knihu!

Ďalšia kniha, ktorú Toronto Nara píše spolu so spisovateľkou Monikou Toscani, bude o záhadných udalostiach v japonskom Kjóte. V dramatickom príbehu, ktorý začali spoločne písať priamo v Kjóte, sa dozviete aj o tom, či v Japonsku došlo k obnoveniu samurajského a nindžovského stavu. Toronto Nara predbežne predpokladá, že ďalšia kniha **vyjde pred Vianocami a bude tak aj vhodným darčekom. Viacej o ďalšej novej knihe nájdete na webovej stránke: torontonara.webnode.sk**

Keď ste práve dočítali túto knižku, požičajte ju, prosím známemu – bratovi, sestre, kamarátovi, kamarátke, frajerovi, frajerke. Podporili ste slovenskú kreatívnu tvorbu kúpou tejto knihy, podporili ste ju morálne prečítaním a môžete ju ešte navyše podporiť aj následným požičaním niekomu ďalšiemu. Ďakujem za každú Vašu podporu, veľmi si ju vážim. Teším sa aj na naše stretnutie pri ďalšej knihe.

S úctou a pozdravom

Toronto Nara,
vlastným menom PhDr. Michal Albert

Kontakt a informácie o ďalšej knihe
nájdete na internetovej adrese
torontonara.webnode.sk

T. Nara humorom k nádeji

Ako spisovateľsi debutoval knihou Pliaga Severného Panteonu. V čom bude ďalšia kniha Zrážka s peklom a Tajomstvo gejší iná?

„V prvom rade to bude iný žáner. Pliaga Severného Panteonu je fikciou. Ale nová kniha je knihou viacerých poviedok. Zrážka s peklom a Tajomstvo gejší sú názvy dvoch z poviedok, pričom tieto dve sa dostali predbežne aj do názvu knihy.“

O čom sú tieto poviedky?

„Najdôležitejšia poviedka je skutočný príbeh o ťažkej nehode, ktorá sa skutočne stala jednej skvelej dievčine. Je nádejou pre ľudí, ktorí sa vzdávajú. Ona ukázala svetu, že sa nikdy nesmieme vzdávať. Ďalšie poviedky sú humorné, povzbudivé príbehy pre každodenný život.“

(h)

Celý rozhovor bol uverejnený v Novinách Nádeje, vo vydaní č. 7/2014, na str. 7 a na <http://torontonara.webnode.sk/>

Modlitba drahému rodákovi Otcovi biskupovi Michalovi BUZALKOVI

Všemohúci a večný Bože, Ty si svojho služobníka Michala vyznačil biskupskou hodnosťou a povolal do apoštolskej služby, aby horlivo ohlasoval radostnú zvesť Tvojho milovaného Syna Ježiša Krista. Osobitnou láskou sa venoval výchove budúcich kňazov, pracovníkov pre Tvoju vinicu. Svoju vernosť Kristovej Cirkvi dokázal najmä v časoch skúšok a utrpenia, čím sa pripodobnil Tvojmu ukrižovanému Synovi Ježišovi Kristovi. "Milosrdný Bože, dopraj nám milosť, aby sme Tvojho verného služobníka Michala mohli uctievať na oltári.

VYSVETLIVKY A PREKLADY

„O terra mater, O sacrum creaturam creaturae hoc quod petit, ei quod credit. Quia fides superat omnia impedimentis.“ *Približný preklad: /Ó, Matka Zem, O posvätné zviera zo všetkých stvorení. O to žiadame, aby sa mu splnilo to, v čo veria. Pretože viera prekonáva všetky prekážky./*
Z príbehu LETIACI JEŽKO A UKRUTNÁ KORYTNAČKA od strany 60.

Arigató gozaimas – (jap.) Ďakujem pekne.
Z príbehu NOC S GEJŠOU od strany 6.

Okija – dom, v ktorom bývajú a učia sa gejše.
Z príbehu NOC S GEJŠOU od strany 6.

Prána – (sanskrt) všadeprítomná energia alebo dych. Prána je slovo zo starého indického sanskrtského jazyka. Označuje dych.
Z príbehu NOC S GEJŠOU od strany 6.

Meridiány – energetické cesty nachádzajúce sa v ľudskom tele. Totiž podľa starej čínskej medicíny sa v tele človeka nachádza neviditeľná sieť energetických ciest či kanálov.
Z príbehu NOC S GEJŠOU od strany 6.

Arché – je pojem zo starovekej gréckej filozofie označujúci pralátku, z ktorej všetko povstalo.
Z príbehu NOC S GEJŠOU od strany 6.

Ryokan – typická izba v japonskom štýle. Vyznačuje sa jednoduchosťou.
Z príbehu NOC S GEJŠOU od strany 6.

Jing a jang – dve spojené časti jedného celku. Spojené protiklady, znamenajú napríklad deň a noc, muža a ženu a podobne.
Z príbehu NOC S GEJŠOU od strany 6.

Prvá kniha spisovateľa Toronta Naru Pliaga Severného Panteonu je už vypredaná. Ale požičať si ju môžete v týchto knižniciach: Slovenská národná knižnica v Martine, Štátne vedecké knižnice v Banskej Bystrici a Prešove, Univerzitná knižnica Katolíckej univerzity v Ružomberku a Podduklianska knižnica vo Svidníku.

Knihu nájdete priamo aj po vyhľadani na tejto internetovej adrese: <https://www.kis3g.sk/>

Autor: Nara, Toronto, názov: Pliaga Severného Panteonu, vydavateľ: Svätý Anton: OZ Ranč Nádej, 2014, ISBN: 9788097158101 (brož.). Odporučte knihy Pliaga Severného Panteonu a Noc s gejšou aj svojim známym. O ďalšej knihe, ktorá Torontovi Narovi vyjde najneskôr v prvej štvrtine roka 2015, sa dozviete na <http://torontonara.webnode.sk/>

Toronto Nara
(Michal Albert)
NOC S GEJŠOU
Zrážka s peklom

Copyright © PhDr. Michal Albert (alias Toronto Nara), 2014

Kresby © Mgr. Marcel J. Perecár, 2014

Fotka na obálke:

© Mgr. Monika Hanakovičová (alias Monika Toscani), 2014

© PhDr. Michal Albert (alias Toronto Nara), 2014

Kresby na obálke: © Mgr. Marcel J. Perecár, 2014

Jazykové korektúry:

Mgr. Monika Hanakovičová (alias Monika Toscani),

PhDr. Michal Albert, František Albert

Prvé vydanie.

Vydalo OZ Ranč Nádej v roku 2014 ako svoju 2. publikáciu

Miesto vydania: Svätý Anton

Druh väzby: lepená V2

Náklad: 200 ks

Grafická úprava a sadzba: DALI-BB, s.r.o., Banská Bystrica

Tlač: DALI-BB, s.r.o., Banská Bystrica

Počet strán: 96

ISBN 978-80-971581-1-8